

Gregorij Grabe(Georgije Pavlovic)

Pod sestokrakom zvezdom

PREDGOVOR

Potrebno je da prvo nesto priznam.

Kad mi je gospodin Georgije Pavlovic predao svoj rukopis i trazio da ga procitam, nisam mislio da cu tu nesto narocito saznati. Mislio sam da u glavnom sve sto treba znati o masonstvu i njegovom jevrjskom poreklu, znam. Primio sam ipak nalog iz postovanja koje dugujem samoj licnosti piscevoj.

Citajuci pak ovo delo zastideo sam se, jer sam poznavao svoju gotovost da u vaznoj stvari sebi pridajem vise znanja nego sto stvarno imam.

Otuda kad je gospodin Georgije Pavlovic smatrao da bi nekolikoreci - kao predgovor - njegovu knjigu dobro predstavili citaocima, ja sam primio poziv, uveren da ce najbolji predgovor biti ako priznam svoj slucaj.

Jer, zaista malo znamo o tajnom delovanju jevreja, a mnogi i toliko malo da uopste ne smatraju da tu nesto ima da se zna.

Najveci uspeh jevrejstva i lezi u tome, sto su tako veliku snagu i tako presudni uticaj na covecanstvo prikupili u svoje ruke, a to retko ko, pa i to nedovoljno, poznaje. Za veliku vecinu skolovanih arijevacu jevreji su lutajuci, napaceni, nepravicno gonjeni, vredni i vrlo talentovani narod, koji nista drugo ne trazi vec da moze da radi da bi ziveo. Za te skolovane ljude imperijalizam je teznja za osvajanjem koju imaju samo Nemci, Englezi, Rusi, Amerikanci, Francuzi, Japanci, Italijani, a koju su juce imali Vavilonci, Persijanci, Makedonci, Rimljani, Mongoli, Turci i Spanjolci. Jevrejski imperijalizam je u tim krugovima nepoznat -i juce i danas nepoznat. Optuzivace ti ljudi i svoju rasu, cak i svoj narod rodjeni za imperijalizam, jevreje pak nece. I ne samo to. U najvećem broju slucajeva, ako se ko usudi da ukaze na imperijalizam jevrejski,taj ce proci kao nesrecnik. Napasce ga njegova rodjena braca kao "mracnjaka", "reakcionara srednjevekovnog", "zatučenjaka verskog", ili u poslednja vremena; kao i "petokolonasa" i "izdajnika".

Ne ume covek da objasni od kud ova zucnost. Zasto, na primer, o imerijalizmu ovog ili onog naroda mogu ljudi razgovarati mirno, a o imperijalizmu jevrejskom moraju brzo preci na izlivanje zuci? Ali po pravilu tako biva. I to ne kad razgovara jevrejin sa nejevrejnom, vec kad govore medju sobom cistokrvni arijevci.

Ipak izgleda da je ovome uzrok u tome sto jevreji postizu sve svoje uspehe tajno, lukavoscju, a ovi uspesi nisu predstavljeni vidljivo na kartama geografskim. Zato ona strana koja taj imperijalizam porice, ima u vidu nekog krivonogog Isaka, s izlizanim odelom, sto, reklo bi se, bez ikakve zarade, stoji na vratima svoje telalnice po vasceli dan, a uvece odlazi, pognute

glave, u svoj kraj, vraćajući kući serpicu s poklopcem u kojoj je jutros os kuće sebi rucak doneo. I gledajući ga tako u mislima, ona se smilostivi nad ovom briznom prilikom, i u njoj bukne osećanje pravde, otvori se slavina plamene recitosti, i kad ponestane dzebane, (kao što borci bacaju jedan drugome na glavu i predmete namenjene sasvim miroljubivoj upotrebi), - tako kad ponestanu razlozi, u vatri borbe, dolaze do upotrebe reci koje za ozbiljan razgovor nisu predviđene. Strana koja ovako radi nece da bude pravica i da se seti da u ostalim narodima ima i jos briznijih ljudi

od ovog Isaka, pa to ne smeta tim narodima da budu optuzivani za imperijalizam.

Kao kameleon, on uzima boju naroda u ciji sredini zivi, iako ostaje potpuno odvojen od njega. To je superimperijalizam, koji se tajno nadgrađuje ne nad jednim narodom, vec nad svim narodima, pocevsi od naroda bele rase.

Sami pak jevreji obicno, na optuzbe ne odgovaraju, narocito ako je ova dobroobrazlozena. I tu pokazuju izvanredno poznavanje ljudske povrsnosti, a istovremeno svoju organizaciju i disciplinu. Prvu pokazuju u tome, jer znaju da povrnsni svet i najtezu i najsenzacionalniju optuzbu utoliko brze zaboravlja u koliko se manje o ovoj govori. A najmanje ce se govoriti o optuzbi na koju optuzeni ne odgovaraju. A drugu pokazuju time sto svi od reda cute u stvaari koja ih inace tangira duboko, sto bez cvrste njihove povezanosti i podredjenosti svojoj hijerarhiji ne bi bilo moguće. Desi li se ipak da optuzba pravi veliki utisak sama sobom, jevreji spremaju proces: "Sud objektivni neka kaze svoju rec", sta bi oni govorili? Oni ce proces samo marljivo i tiho spremati: sudije i advokate, svedoke i vestake, stampu i ostalo javno mnjenje, - istovremeno trazeci nacina da uticu na suprotnu stranu ili na njegovu odbranu i njene dokaze. Ali i tu vise vole da postignu "casno poravnanje" nego neku tesko osudjujucu presudu, - jer ipak su ove opasnije, posto se o njima vise govori, nego poravnanja koja strasti umiruju.

A imperijalizam jevrejski je fakt. I to je danas jos najmnocnija imperija na svetu: superimperija. Jer imperija dolazi od imperare sto znaci zapovedati. A ako vodjstvo nekog naroda danas ima toliku moc i toliki uticaj kao jevrejstvo, da se velike imperije drugih naroda na njegovu zelju stavljaju u pokret, onda se ta moc moze nazvati samo superimperijalizmom.

Kad govorimo otome, onda ne bih hteo da se misli na presudni uticaj jevrejski u ekonomsko-finansijskim stvarima, posto se to smatra kao neko prirodno polje rada na kome jevreji postizu svoje ogromne uspehe.

Hteo bih napraviti, da se sva paznja citalaca usredsredi na njihov, jevrejski uticaj na socijalni, politicki i duhovni zivot nejevreja. Taj uticaj je isto tako ogroman, pa cak i presudan, kao i u ekonomiji. Medjutim, priznace to svaki branilac jevreja, nejevreji bi ipak trebali da imaju kao neku samoupravu, te svojim zivotom sami da upravljaju, a ne stvari koje se samo njih ticu, - u njihovim rodjenim drzavama, da zavise od jevreja.

Istorija XIX veka Evrope je u stvari istorija rastuceg jevrejskog uticaja unjoj, i to utoj mer, da su jevreji u prvoj trecini XX veka drzali sve evropske nacije, socijalno politicki i duhovno u svojoj vlasti. Razume se, da prema pravoj organskoj vrednosti ovog uticaja, pada u senku prevashodni uticaj jevreja u ekonomski-finansijskim stvarima. Jer ako su u ovom prisustvo i uspesi jevreja i razumljivi, prisustvo uticaj i uspesi jevreja u socijalnom i duhovnom zivotu

nejevrejskih naroda pretstavlja pravi Corpus stranierum, strano telo, u necem bitno svojem i samo svojem, gde uvlacenje stranog uticaja ne samo nije potrebno, vec je opasno i cak svetogrдно. Tu je samo prisustvo stranog tela nepristojno, i kad se drzi po strani, skromno. A kad se razbaskari u najintimnijim delovima i funkcijama naroda, onda je to kao preljuba toga naroda, izneverenje nacelima zivota njegovog. To unistava taj narod polako ali sigurno. Svlaci ga s temelja na kojima je zasnovan zivot njegov, temeljima koji su vekovima vec dokazali svoju vrednost, i prevodi ga na nove, "moderne" na kojima se mogu samo "kule od karata" izraditi, (a stvarno takve kule se i prave u raznoj "naucnoj literaturi", na hartiji, da bi se ti novi temelji prikazali i na njima pokazale "kule u vazduhu"). Kad se na te temelje pak prenese stvarno zivot narodni, onda odmah nastaje uleganje njihovo, naprsnuce konstruktivnih zidova, dok naposletku cela gradjevina narodnog zivota ne dozivi svoj slom.

Prema tim posledicama nistavne su stete koje jevreji jednom narodu mogu u ekonomiji da pricine. Ma koliko veliko njihovo iskoriscavanje bilo, od toga se ne umire. A od onog drugog uticaja, socijalnost, politickog i duhovnog od toga se umire. Ima naroda koji se nalaze vec na rubu propisati, - a ima starih naroda, koji danas ne postoje i koji su nestali sa takvih razloga. Time, razume se, nisam hteo reci da ekonomski uticaj treba da taj uticaj obicno najpre inajcesce pada u oci svetu i obicno, kad se govori o jevrejskom uticaju, misli se na ovaj, - pa sam zbog toga hteo da zamolim citaoce da bas o tom vidljivijem uticaju ne misle toliko, vec o onom manje vidljivom ili manje dozvoljenom, vise opasnom i vise svetogrđnom u najintimnijim oblastima zivota pojedinih naroda. I sto je glavno taj uticaj se ne vrsi na jedne narode, a drugi se ostavljaju po strani. Svi narodi bele rase napadnuti su od ove potajne bolesti. I ona ih ne samo ekonomski iscrpljuje, sto je jos najmanje steta kao stosmo videli, vec ih unutra drustveno razara, politicki im namece upravu i zakone pogodne za sirenje i organizovanje daljeg njenog uticaja i duhovno ih zaslepljuje i umrtvljuje.

Istorija svakog naroda Evrope bi mogla pruziti o tome potvrde za svaku napred iznetu tvrdnju. Samo, razume se, istorija objektivna, a ne istorija falsifikovana kakvu su XIX i XX vek izlagali, radi ucenja, svojoj decipo skolama sviju naroda Evrope.

Evo jednog, za to, retko recitog primera.

Mi smo ucili opstu istoriju, kao i nasi roditelji i nasa deca. I tu se od nas trazilo da znamo ogroman broj cinjenica i godina. Ali, recimo o Fr. Bekonu baronu verulamskom, i njegovoj "Novoj Atlantidi" govori se svega nekoliko reci, i to tako da se ovo delo svrstava u tzv. "utopisticku literaturu". Medjutim, iz ovog dela Gospodina Georgija Pavlovica, mi vidimo nesto sasvim drugo. Mi vidimo da je Fr. Bekon izlozio jedan fantastican plan kako ce zamisljeno ostrvo, Benzalem, postati srediste svetske imperije. Da posle toga plana Englesko ostrvo nije zaista i postalo sredistem ogromne imperije, onda bi delo Fr. Bekona moglo da se smatra i utopijom. Ali eto cuda! Ta se Bekonova zamisao i ostvarila, i to potpuno. Kad se nesto unapredx medju ljudima iznese, ma kako fantasticno izgledalo, ako se ostvari, onda se vise ne moze smatrati utopijom, vec utoliko vise genijalnim planom, u koliko je ostalim ljudima, pre njegovog ostvarenja, izgledalo manje ostvarljivim. A kad je tako, onda bi "Nova Atlantida" u istoriji koja se daje nasoj deci trebala da zauzme glavno mesto. Jer eto tokom XVIII i XIX veka stvorena je imperija cije je srediste Bekonova otadzina. Za stvaranje te imperije vazno je dakle to delo, koje je plan o tome iznelo u vreme kad je Engleska bila mala, kad nije ni na ostrvima njena vlast bila ucvrscena, kad je tek prosla opasnost koja joj je pretela od evropske kontinentalne koalicije i blokade, kad je tako malo izgleda bilo za njen ovakav porast. Ali iako je sve tako, udzbenici istorije iz kojih mi ovu izvanredno vaznu nauku ucimo, produzuju da potsmevackim omalovazavanjem govore o Bekonovoj "Novoj Atlantidi".

Očigledno je da se ovo ne čini zato što se Bekon i njegovo delo ne uvažavaju dovoljno, već zato što "neposvećeni" ne treba da saznaju za to. Jer ako saznadu, onda će videti na koji je način neznatno ostrvo engleske postalo središte Veliko-britanske imperije. Saznace kakvu ogromnu političku ulogu igraju tajna društva uopšte, a naročito ovakva kao što je od Bekona predloženo u ovom delu društvo "Solomonov hram". Po volju, a prema postavljenom zadatku, ova društva mogu biti gradilacka ili rusilacka, što zavisi da li onaj koji upravlja tim društvom želi da podigne ili sruši moć jednog naroda. Zato se udžbenici istorije, iako je plan Bekonom ostvaren, prema ovom njegovom delu drže s prezrivošću sažaljenjem. Zato što se zna da će se posle toga malo ko naci da pronadje i popravi nekustaru knjizurinu prepunu prasine, da bi u njoj citao utopističku sanjariju. Bas zato što je plan ostvaren potpuno, zato se želi da prikrije, da se na taj način ne bi saznalo kakvu ogromnu političku ulogu imaju tajna društva u stvaranju i obaranju imperija. Znači da ti udžbenici istorije ne iznose istinito događaje, niti uzroke i posledice pojedinih istorijskih zbivanja od presudnog značaja. Znači da se mi i naša deca kljukamo pričama o manje važnim stvarima, a glavne i skrivene opruge istorije se od nas kriju. Kako, dakle, posle toga da nemamo pravo da zaključimo da je istorija koju smo učili po školama falsifikovana, podesavana tako da se iz nje nije uticaj vrlo uticajnih a skrivenih faktora mogao videti?

Početkom XX veka izbio je na javnost jedan drugi plan "Protokoli sionskih mudraca". Taj plan sadrži postepene uslove koje treba ostvariti da bi jevrejstvo postupno i otvoreno ovladalo svetom. U početku je to "ozbiljnim ljudima" izgledalo kao pakleno podmetanje nekog inteligentnog i fantastičnog antisemite, da bi se antisemitizam "mogao što bolje rasplamsati". Otuda su "ozbiljni ljudi" to smatrali "neozbiljnom stvari", dakle opet utopijom. Ali posle Ruske revolucije, njenog jevrejskog porekla i karaktera, i svega što se tom prilikom ispoljilo, pažnja sveta je bila privučena na "protokole". Ljudi su se počeli pitati: kakva čudna koincidencija između "protokola" i Ruske revolucije? Da se prvo desila Ruska revolucija, pa se tek potom pojavili "protokoli", onda bi se moglo misliti da neko u stvari opisuje ono što se desilo kao da će se tek desiti, da bi stvorio utisak kao da je "protokolima" unapred to bilo predviđeno. Ali ovde su se prvo pojavili "protokoli", a Ruska revolucija je došla tek dve decenije po tom, a izgleda tako kao da se radi po "protokolima". Ovim su "protokoli" dakle dobili potvrdu događaja.

Kad bi se sad našla neka knjiga, koja govori o nekom važnom događaju koji će se tek desiti, dok se ti događaji ne dese, slobodno nam je o toj knjizi suditi kako za dobro nadjemo. Ali kad se zatim predviđeni knjigom događaji zaista i dogode, onda više ne možemo misliti šta hoćemo, onda smo primorani da kažemo za tu knjigu da je ili ostvareno prorokstvo (ako je otkrivala namere Božje), ili ostvaren plan (ako je otkrivala namere ljudske).

Jevreji su se dali na posao da procesima dokazu falsifikat tih "protokola". Ali to sad nije interesantno. Videli smo već kako procese jevreji prave, pa ne bi bilo čudo, ako se dogodi, pored takvog uticaja kakav su pribavili, da dobiju i kakvu presudu u svoju korist. Ponavljam nije to za sada interesantno. To bi bilo interesantno pre, recimo, čudnovatih događaja Ruske revolucije. Tada bi bilo važno znati da li su "protokoli" falsifikati ili ne. Od tih događaja to nije važno, jer su "protokole" ovi događaji potpuno potvrditi, pa je moguće, posle toga, pre sumnjati u autentičnost ili zakonitost sudske presude nego u istinitost "protokola sionskih mudraca".

Ali Bekonova "Nova Atlantida" nije ni s čije strane osporena. Niko nije rekao još da je to falsifikat. A i da je to rekao, da je dokazao da to nije, recimo, dalo Fr. Bekona, to bi imalo malo značaja. Nije težina u tome ko je pisao, već da li je zaista pre desivši se događaja to bilo

vec napisano . A ovde se to ne spori. Ali zasto se spori ozbiljnost same knjige. Prikazuje se u udzbenicima opste istorije, u enciklopedijama, u istoriji literature, kao primer utopisticke knjizevnosti, ma da istinita istorija mora utvrditi, da je to grandiozan plan po kome je pomocu tajnog drustva "slobodnih zidara" osnovana na citav vek posle Bekona, stvorena Britanska imperija.

Kratko da kazem: mnogo stvari ima o kojima ne pisu nasi udzbenici istorije, ako se radi o proslosti, ni nasa stampa ih ne belezi, ako se radi o sadasnjosti, a bas te precutane stvari presudno uticu na istoriju. I kad je takav slsuj, onda ce se se iza te precutane stvari naci prikriven jevrejin. On nema racuna da se njegova uloga vidi i sazna. On je udesio da se otome ne pise. Zato se imperijalizam jevrejski ne vidi, zato mali broj ljudi o tome zna, a od toga veceg i sve obuhvatnijeg niti je bilo nit ce biti. Jer ta zudnja traje koliko i njegova istorija: pedeset vekova. Nikad je se nije odrekao. Ona je upravo razlog njegovom cudnom odrzavanju pod uslovima pod kojima se jos ni jedan narod nije mogao odrzati. Vec devetnaest vekova je on rasejan po svetu kao pleva medju drugim narodima, bez drzavne organizacije, zaboravio je svoj jezik, izgubio je organsku narodnu strukturu, promenio je stvarno u veru svoju, proganjan kao ni jedan drugi narod, on je sacuvao svest da je jevrejin i da je njemu "Bogd obecao i zakleo se da ce vladati svima narodima". A toliko je bilo dovoljno da on sacuva svoju individualnost i svoje neuporedivo jedinstvo.

I rat ovaj sadasnji uglavnom je delo Jevreja. Kad to kazem ne mislim da tvrdim da ne postoje strasti, racuni su zablude ostalih naroda. Daleko od toga. Da ovi ne postoje Drama ne bi mogla da se konstruise. Njemu je ovaj rat bio potreban da bi se srusio nacionalizam i hriscanstvo arijevskih naroda, ove jes zaostale prepreke (politicka i duhovna) njegovoj otvorenoj vladaviti nad ovom rasom. Zato je on rat pripremio, - dobro je u rat usspe da uvuce narode, - dobro je dozirao snage da rat traje dugo i sto duze, kako bi proizveo rasula nacionalna i duhovna koja su mu potrebna.

Mi cesto vidim na skicama kojima se prikazuje situacija na vojistima nacrtana kljesta kojima jedna vojska pokuzava da obuhvati drugu vojsku. Ali jedna velika ljiesta nismo videli. To su jevresja kljest kojima su jevreji namislili da stegnu celu belu rasu: istocni krak tih ljesti cini jevrejska tvorevina boljsevizam, a zapadni krak opet jevrejska tvorevina plutokratija. Jevreji su tako postavili svet bele rase da bira izmedju njihove dve tvorevine, obe antimoralne i antisocijalne i antinacionalne. Vestina je njihva, pri tom, da su uspeli samu belu rasu tako da pocepaju, i da oba kraka svojih kljesta naprave od zivog tikiva te iste rase protiv cijih bitnih interesa i vojuju.

Neupuceni citalac razume se vrti glavom na sva ova tvrdjenja, cudeci se kako je

moguce da jedan narod od petnaest miliona ljudi, rasutih po svetu, moze ovakve uspehe da postigne. Na to moram da ponovim da u toj neverovatnoj nesrazmeri i lezi glavni razlog uspeha jevrejskog. Svet ih potcenjuje, jer su malobrojni, rasuti po svetu, bez jezickog jevrejskog jedinstva, na izgled zauzeti samosvojim poslovima, nemaju svoje vojske i flote, u svakom narodu se prikazuju kao dobri rodoljubi cak.

Zivotinje ne znaju za orudja. Sve sto cine rade samo svojom snagom. Covek zna za orudja. Orudjima raznim covek umnozava svoju snagu. Tu valjda i lezi glavna kvalitativno-vidljiva razlika izmedju zivotinje i coveka.

Jevreji su tu moc coveka primenili u svojim politickim ciljevima. Samo svojom snagom oni bi mogli sasvim malo. Davno bi morali nestati kao narod, jer bi se uverili da je njihova pedesetvekovna teznja neostvarljiva. Oni zato sami neposredno malo rade. Sluze se svojim orudjima, svojim polugama.

U duhovnom pogledu je takva poluga slobodno zidarstvo. Tu se njihovi clanovi obradjuju strpljivo i oprezno. U "radionici" se nalaze dva kamena: grubi i uglacani. Grubi kamen je clan masonerije pri ulasku u calnstvo, a uglacani je na kraju obradjivanja. U stvari grubi kamen je covек iz naroda jos neodredjen, jos vezan svom snagom duha i krvi za svoj rod i veru otaca svojih. Onaj uglacani kamen pretstavlja masona koji je prekinuo sve te veze, odrodio se, postao potpuno odani clan internacionalnog drustva preko koga mogu jevreji vladati drugim narodima.

Nije moje da pokazujem kako to biva. To ce delo Gosspodina Georgija Pavlovica vec pokazati, ukazujući onima koji bi hteli jos vise uci utu cudnu stvar, na obilnu i pouzdanu literaturu o to stvaari.

U politici je takva poluga demokratija. Tu se prvo uspeva domacin narodni, pricama da on nije odgovoran, te se tako drustvo narodno lisi budnog domacina. A posle sve ide lako. Pre reda, pre pravde, pre istine, jevreji su stavili kao zahtev demokratije slobodu, i njoj zrtvovali sve drugo, samo ne svoje interese. Jer su u stvari slslobodu zato i stavili napred da bi pod njenim plastom mogli razoriti i uuuusspavati sve organe narodne samozastite, i koji su dovle sprecavali ovaj nalet. Iza svake partije koja bi imala izgleda na uspeh stajao je jevrejin, ili ako nije mogao sam, onda je tu morao biti slobodni zidar, vec uglacani kamen, ili plutokrata, na drugi naciin vezan s jevrejstvom.

U ekonomiji je poluga plutokratija, vladavina novca. Pomocu ove je covек postao sluzeca, a novac gospodareca vrednost. Sve se prodaje: rad i zemlja, cast i strast, mac i pero. Od ukek je to bilo. Samo niko novcu nije uspeo takvu moc da da i niko tako daleko nije novcem uspeo da prodre kao savremena plutokratija, sva od jevreja izgradjena. To je nalicje demokratije u ekonomiji, kao sto je ova lice polukratije u politici. Njih su dve nerazdvojne: ko hoce demokratiju, taj mora primiti plutokratiju, -i obrnuto.

Jevrejstvo je stvorilo taj sistem privredni. Njemu je trebala ta neogranicena moc novca i on je to i stvorio. Drugi su drzali zemlju, drugi su imali radnu snagu, drugi su drzani prirodna bogatstva. On to kao stranac nije mogao imati. Ali pomocu kreditnih pisama, dobijenih od svojih rodjaka u inostranstvu, on je dolazio u zemljubez novca, nalazio ga u samojzemlji, radio s njenim dobrima, s njenom radnom snagom, pa ipak uzimao ogromne zarade, jer je bio finansijer. On je pronaso nacin kako se novac plodi bolje nego makoje zivotno stvorenja i pomocu svojih jevrejskih veza on je izatkao ogromnu mrezu u kojoj se kao pauk pio zivotne sokove citavih naroda bez mnogo muke a s mnogo zadovoljstva. A novac mu je davao vvlast nad ljudima i zenama, nad macevima i perima, nad partijama i vladama, nad stampom i umetnoscu, pa cak i nad naukom.

U drustvenoj pak strukturi i dinamici mu kao poluga sluzi marksizam odnosno boljsevizam.

Trostruku korist jevrejstvo vidi od ove svoje poluge. Marksizam prvo napada duh narodni, podgrizajuci i ubijajuci veru otacasku: Nema Boga, nema duse, sve je samo materija: Sve se svodi na zemlju i sve samo na zemlji ima da se odigra. Materijalizam i ateizam nisu tvorevine jevrejske, ali markisazm ih je masovno upotrebio, on je od njih napravio religiju mase. -

Marksizam zatim napada nacionalnu celost narodnu, unoseci mesto nacije, kao sudbinske i zivotne neraskidne zajednice, gde celina biva pogodjena, ako joj jedan deo bude pogodjen, pojam borbe klasa. Istorija jednog naroda nije dakle istorija krvlje, duhom i sudbinom povezana u jednu celinu rođene brace, vec istorija jednog krvavog klupceta, u kome je sudbina uplela dva krvna neprijatelja koji se kroz vekove medjusobno tlace, ujedaju i ubijaju.

Marksizam, na posletku, odvojivsi tako od narodne duhovne i krvne celine svoje pripadnike stvara jevrejima odanu udarnu trupu, koja treba, u poslednjem naletu,

da mu posluži u krilu svakog naroda, radi rusenja njegove nacionalne i duhovne samosvojnosti.

Eto tako neznatno brojem jevrejstvo uspeva da izvrši ogromne pokrete i ostvari svoje dalekosezne, sveobuhvatne ciljeve.

Gospodin Georgije Pavlovic je u ovoj knjizi govorio samo o slobodnom zidarstvu.

Svojim predgovorom ja sam citaoca i suvise zadržao. On treba u svoj dubini da se upozna sa slobodnim zidarstvom, jer to je prva i najvažnija poluga.

Delo gospodina Georgija Pavlovica ima mnogo odlika, a najpre ove dve: istinoljubivost i jezgrovitost. U svojim izvorima on je izbegavao literaturu u koju sam nije potpuno verovao. To je ozbiljno i objektivno izlaganje samo onih cinjenica koje ljubav pisceva prema istini smatra potpuno pouzdanim. Zato se služio najviše literaturom kojoj masonerija ne može poreći vrednost.

Piscevo čak veliko brazovanje i dugo porucavanje bas ove stvari omogucile su mu da kaže samo ono što trebace u uvodnom delu ove vrste.

U nasoj knjizevnosti ovo delo je zaista dobro doslo. Piscu njegovom Georgiju Pavlovicu dugujemo zato iskrenu zahvalnost.

Mart 1943 D.V. Ljotic

G l a v a I

JEDNA SKRIVENA SILA

Ceo svet vri u strasnom ratu. Ljudi ginu hiljadama i hiljadama, ali vecina od njih ne zna zasto.

U cemu je upravo smisao ovih dogadjaja?

Da li je sadasnji rat slucajnost ili ga je neko namerno izazvao sa perfidnim ciljem?

Koje su to sile skrenula svet sa puta mirnog razvitka na put ratnih strahota?

Odgovor na ta pitanja necemo nikada naci ako previdimo izvesne a pogotovu ako previdimo najjace snage koje deluju u svetu.

Cuveni jevrejin, engleski lord Dizraeli Bikonstild (1804-1881), rekao je jednom da svetom ne upravljaju licnosti, koje stoje na celu drzava i vlada, nego tajna drustva. On je u velikoj meri bio u pravu. Ta tajna drustva ne vladaju uvek neposredno, pomocu direktnih naredjenja, nego obicno vaspitavaju vodece krugove drustva tako da svi vode svoj narod u izvesnom pravcu, cesto puta misleci da time ispunjavaju svoju duznost prema otadzbini.

Najveca medjunarodna sila, koja je bila uzrok mnogih istoriskih dogadjaja tokom vekova i koja ima vodecu ulogu kod Sovjeta i anglo-saksonaca i u sadasnjem ratu, jeste jevrejstvo.

O toj sili mnogo je mislio i pisao veliki Dostojevski, koji je prorekao da ce Rusija privremeno podleci jevrejima i da ce od njih mnogo prepatiti ceo svet. Tome je pitanju on posvetio mnoge strane svojih dela.

Jedan od najboljih sinova Srbije, nazvao je jevrejstvo "redditeljem drame covcanstva" i otkrio je svojim sunarodnicima sustinu te drame kao sto je pre mnogo godina upozoravao Srbe na jevrejsku opasnost Jasa Tomic.

Ali predratna inteligencija i narocito stampa bile su u toj meri u kandzama jevrejskog i masonskog nacina misljenja i shvatanja sveta da vecina obrazovanih ljudi nije ni slutila od kakvog je znacaja jevrejsko pitanje i kako je mocna masonerija. Cela je istorija sveta bila kod nace inteligencije gledana kroz neke narocite naocari, koje su joj bile nametnute tokom vekova.

Ogromna literatura (narocito francuska, ruska i nemaca) po tom pitanju je vecim delom nepoznata cak i najobrazovanijim ljudima u nasem drustvu. Medjutim, istoriski procesi ne mogu se pravilno razumeti ako se ispusti iz vida jedna ogromna sila koja smisljeno deluje i utice na prosvetu, kulturu i na politicke dogadjaje u svetu tokom mnogih stoleca.

A nasi su istoricari to predvidjali. Jos je gore sto su to predvidjali i politicari, koji su radili tako kao da na svetu ne postoji stalni, podmukli i mocni neprijatelj svih hriscanskih drzava. A to je isto tako kobno po te drzave kao sto bi bilo kobno po bolesnike u zaraznom odeljenju bolnice, kad bi njihov lekar negirao postojanje bacila.

Mnogobrojne nesrece covcanstva su plod zarazne bolesti, u kojoj deluju kao bacili jevrejstvo i masonerija. Ove dve sile se moraju razotkriti, jer ljudi moraju upoznati svoga neprijatelja posto se on ne moze pobediti doklegod njegova priroda i njegovi ciljevi ne budu poznati.

Zato cu pokusati da bar ukratko upoznam citaoce sa tim neprijateljem. Za vecinu citalaca ono sto cu izneti bice potpuno novo, a nekima ce se mozda uciniti i neverovatno. To tim pre, sto se u nasem drustvu mogu naci i masoni i njihovi prijatelji, koji ce mozda pokusati, ako ne u stampi, onda u privatnim razgovorima, da pobijaju moja tvrdjenja. Zato cu se uglavnom pozivati na autenticne jevrejske i masonske izvore, koje tacno navodim u primedbama.

BEKON VERULAMSKI - IDEOLOSKI TVORAC BRITANSKE IMPERIJE

Ja cu se uglavnom drzati istoriske metode da bih jasnije pokazao religiozno-filozofski izvor i tok istoriskog razvitka judaistickih sekata, koje su sada olicene u slobodnom zidarstvu. Ali najpre, kao neku vrstu uvoda, hocu da se zadrzim na istoriji jednog Engleza, iz koje se vidi znacaj tajnih drustava. Mislim na Frensisu Bekona, barona od Verulama.

Fr. Bekon (1561-1626) bio je sin Nikole Bekona, lorda cuvara pecata i jednog od glavnih savetnika kraljice Jelisavete. Kao dete Fransisa Bekon isposljavao je takve sposobnosti da ga je Jelisaveta zvala svojim mladim cuvarem pecata. Ipak za njeno vreme on nije postigao narocitih uspeha u drzavnoj sluzbi iako je bio vrlo ambiciozan. Tek za vreme njenog naslednika kralja Jakova, on je uspeo da se istakne, da postane clan tajnog Saveta, lord cuvar velikog pecata i lord kancelar. Bio je vrlo sposoban, pravi naucnik, jedan od osnivaca eksperimentalnog metoda, izucavao je filozofiju i pri tome mnogome se naucio od Arapa i jevreja kabalista, koji su u to doba uopste imali velikog uticaja na nauku u Zapadnoj Evropi.

Bekon je bio vrlo sposoban ali amoralan covek. Prema svom prijatelju, grofu Eseksu, koji mu je poklonio imanje, kada je on bio u skoro bezizlaznom polozaju i koji mu je uopste mnogo pomogao, on je pokazao najveću nezahvalnost. Posto je kraljica htela da Eseks bude osudjen povodom njegovih neuspeha u Irskoj, Bekon se primio uloge njegovog tuzioca pred parlamentom i tako je vest sastavio optuzbu, da su perovi mogli samo da osude njegovog prijatelja i dobrotvora na smrt. Kasnije je Bekon, kao kancelar bio optuzen da je primao mito. On je bio primoran da prizna svoju krivicu i bio je osudjen. On nije ostao uzatvoru zahvaljujuci kralju, koji ga je amnestirao.

Kao sto vidimo, Bekon je bio nerazborit u sredstvima, kada mu je trebalo da se istakne i da izvojuje sebi visok polozej i novac. Isto je tako bio nerazborit i u politici. Ako se Engleska cesto puta naziva "perfidni Albion", tome je uzrok sto su njeni politicari poslusali Bekonove savete. On je napisao jedno delo koje je objavljeno nakon njegove smrti pod nazivom "Sermones fidelis", tj. Govori vernog. U ovom delu Bekon iskazuje svoje misljenje oengleskoj spoljnoj politici. U doba, kada je Engleska bila mala drzava, kad nigde poseda izvan svoji ostrva nije imala, i nije imala izgleda da njen sadasnji polozej Imperije, jer nije imala unutarnjeg mira i jedinstva a spolja je bila blokirana od strane Spanije (iako oslabljene posle unistenja "Velike Armade"), Holandije i Francuske, - Bekon je tvrdio da Engleska mora zadobiti prevlast na morima a na taj nacin i u celom svetu. Narod koji caruje nad morima prema njegovim recima, uvek moze da se upusti u rat ili da ga izbegne prema svojoj zelji, a pomocu oruzja da cuva svoju trgovinu, koja hrani njegove snage. Ranije ili kasnije sve bogatstva Indije ce pripasti tom narodu. Dalje Bekon pise, da ce takav narod tokom vremena carovati nad drugim drzavama i narodima. Britanija mora stalno imati na raspolozenju izgovore, na osnovu kojih bi u svako doba mogla zapoceti rat sa drugim drzavama, posto u srcima ljudi ima jos toliko osecaja casti da se nista ne moze preduzeti a da se ne prikrije idejom pravednosti. Bekon savetuje da se iskoriscuju sposobni ljudi, cak i u slucaju da njihov moral nije visok, da su oni bestidni i licno zainteresovani u uspehu svog poduhvata. Bekon smatra da su ljudi, koji su sposobni na svake intrige, korisniji nego posteni ljudi.

Eto, to je program kojim je sledovala Britanija posle Bekona. Koristeci razbojнике korsare, zavadjajuci pomocu lukavstva jednu drzavu sa drugom, ratujuci vecim delom tudjim rukama i tudjom krvlju, ne dopustajuci ni jednoj evropskoj drzavi da dobije prevlast, Britanija je stvorila svoju imperiju.

Svaki ce priznati da je to sve istina. Ali neko ce mozda reci da je Bekon, dajuci te savete, iako je zbilja pokazivao svoju amoralnost, ipak mislio na velicinu svoga naroda. Sredstva, koja je on predlozio su mozda rdjava, dok mu je cilj bio rodoljubiv i prema tome dobar.

Nazalost ni sama Engleska nije bila za Bekona nista drugo doorudje za ostvarenje jedne narocite ideje. Spoljnamoc nikad ne moze da bude krajnji cilj jednog pravog drzavnika. On mora da zna kakvim idejama sluzi njegova drzava jer svaka drzava ima izvesno ideolosko obelezje, naime, hriscansko, ili pagansko, kapitalisticko ili socijalisticko i t.sl. Da vidimo sad kakvo je obelezje hteo Bekon da da Engleskoj.

Njegove ideje po tom pitanju su izlozene u jednom nezavršenom radu, objavljenom tek posle njegove smrti pod nazivom "Nova Atlantida" - Nova Atlantida. Atlantida to je jedno legendarno ostrvo, koje toboz nekad postiglo vrhunac kulture i zatim je propalo usled neke katastrofe, progutano morskom pucinom. Bekon je hteo da da u svom delu nacrt druge jedne idealne drzave, koja bi trebala da postance centar celog sveta. Ostajuci veran svom misljenju o preimucstvu ostrva kao najpodesnije teritorije za drzavukoja bi imala prevlast nad ostalim sveto, Bekon zamislja i centar Nove Atlantide na ostrvu, koje on naziva Benzalem. Bekon je bio rozenkrajcer, on se mnogome naucio iz jevresje Kabale i karakterissticno je da za naziv svog ostrva on nije izabrao neku englesku ili latinsku rec (svoja dela on je vecim delom pisao na latinskom jeziku), nego je izabrao bas jednu jevrejsku rec. Benzalem u prevodu znaci "sin mira". Na celu Benzalema stoji kralj sa parlamentom ali ni kralj, niti parlament nisu pravi vlastodrci na ostrvu. Vlast se stvarno nalazi u rukama jednog tajnog drustva, koje opet nosi jedan jevrejsi naziv - drustvo "Solomonovog Hrama", koje spolja ima izgled jednog naucnog drustva. Bas ovo drustvo tajno radi na zadobijanju svetske prevlasti pomocu svoje drzave, koja mu sluzi kao sretstvo za tu svrhu. Drustvo se preko svojih agenata uvlači u tudje drzave da bi ih slabilo i rusilo iznutra, po mogucnosti bez rata. Rat je po misljenju Bekona ponekad neugodno sredstvo i cesto put izaziva reakciju, koja osnazuje napadnutu drzavu, jer kod nekih naroda jos su jaki osecaji casti, religije i rodoljublja. Da bi te "predrasude" bile unistene agenti drustva moraju da budu poslani u te drzave radi stvaranja odelenja "Hrama Solomona", i krijuci se iza humanitarnih ideja moraju tamo rusiti porodicu, religiju i rodoljublje.

Ali jevrejski nazov ostrva i drustva koje njim upravlja samo delimicno otkrivaju Bekonovu ideologiju. U svom delu on ima jedno drugo mesto, koje je jos znacajnije i iz koga se potpuno jasno vidi da se po njegovom planu Benzalem stvara u cilju pripremanja svetskog jevrejskog carstva. Pisuci o fantastickom ostrvu on pominje jedan narod koji stvarno postoji i to - jevreje. On govori o njima, kao i ljudima koji su sacuvali u punoj cistoci i preneli na Benzalem predanje iz propale Atlantide. Bekon kaze da se jevreji na Benzalemu razlikuju od svojih sunarodnika u drugim drzavama. Na Benzalemu oni nisu nepomirljivi prema Hriscanstvu nego priznaju kod Hrista velike vrline. To znaci da su jevreji na Benzalemu tolerantniji prema Hriscanstvu nego u drugim zemljama, ali, s druge strane, prema Bekonu ti jevreji veruju da je "Mojsije preko tajne Kabale (usmeno predanje) propisao za Benzalem zakone, koje oni sada cuvaju i da ce u vreme kada dodje Mesija i sedne na svoj presto u Jerusalimu, kralj Benzalema sestiti do njegovih nogu, dok ce se drugi kraljevi drzati na odstojanju".

Veliki poznavalac jevrejstva i masonerije, engleskinja Nesta Webster navodeci te reci Bekona u svom vrlo interesantnom delu *Secret Societies and Subversive Movements* (Tajna drustva i razorni pokreti, London 1924. str. 119), nalazi u njima samo dokaz da je Bekon poznavao jevrejsku Kabalu. Ali to je suvise malo. Dostojno je paznje da u ovom slucaju on izlaze veru onih ljudi koji su prema njegovim recima sacuvali staro predanje u punoj cistoci, koji sudakle ideoloski tvorci nove Atlantide. Ako bi se Nesta Webster vise udubila u smisao ovog mesta iz

Bekonovog dela, ona bi bez sumnje priznala da se u njemu sadrzi cela ideologija, ceo jedan program.

Lako je u Engleskoj opaziti znake da je ona postala ostrvo Benzalem i da se njena politika vodi vec skoro trista godina prema uputstvima Bekona. Ja cu dalje opsirnije govoriti o masoneriji i tada ce citaocima biti jasnoda je Bekonov "Hram Solomona" istovetan sa masonerijom, koja rusisve drzave i koja je samo Englesku dugo vremena cuvala od internacionalne i ateisticke propagande, koju je vec odavno sirila u drugim drzavama.

Bekonova dela su kljuc za razumevanje onoga sto se i sada zbiva, ali da bismo se mogli poslužiti tim kljucem moramo se najpre upoznati sa istorijom judeizma i slobodnog zidarstva, njihovim idejama, ciljevima i nacinom rada.

NEKADASNJI I SADASNJI FARISEJI

Sveti proroci su ucili judejski narod da ce se u njemu javiti Mesija Spasitelj Izrailja. Svom svojom istorijom, svom svojom religijom, jevrejski narod bio je pripreman da primi Mesiju - Sina Bozjeg. Pa ipak je u njemu preovladalo materijalisticko i sovinisticko shvatanje ovih prorostava. Po shvatanju vecine judeja Mesija je trebalo da se javi kao zemaljski, mocni Judejski Car, koji ce osloboditi svoj narod od tudjinskog jarma i steci mu svetsku slavu i necuvenu moc. Kada su judeji videli Spasiteljeva cudesna, a osobito kada su postali svedoci cudesnog nasicenja pet hiljada sa pet hlebova, oni su tada videli u Njemu Mesiju bas u ovom materijalistickom i sovinistickom smislu. Medjutim Spasiteljevo razjasnjenje da Njegovo carstvo nije od ovog svega i Njegovoneprimanje zemaljske carske vlasti izazvaloje protiv Njega ogorcenje judeja. Mitropolit Antonije istice nasicenje sa pet hlebova kao centralni dogadjaj koji je opredelio pocetak neprijateljskog stava judeja prema Hristu!). Ovaj neprijateljski stav nije se izmenio ni do danas.

I sada osecaju Jevreji prema Spasitelju i Njegovim sledbenicima nepomirljivu mrznju. U vecini gonjenja protiv Hriscanstva pocev od gonjenja Sv.Apostola pa do gonjenja Crkve u Sovjetskoj Rusiji, mogu se приметiti ili neposredno ucesce jevreja ili njihove intrige. Sv.Justin Filozof²), Teritulijan³), Origen⁴) i drugi hriscanski pisci prvi vekova otvoreno govore o organizovanom radu judeja na dizanju gonjenja protiv hriscana. Oni na pr. govore o slanju jevrejskih agenata po celom svetu radi pripreme tog gonjenja. Ali ujedno s tim ne prestaje teznja jednog dela judeja da postignu oslobodjenje od tudjinskog jarma i da ostvare mocno carstvo. Ovo ih je dovelo do ustanka, koji se završio razrusenjem Jerusalima. Ipak ovim nije bila unistena judejska organizacija.

Posle rusenja Jerusalima farisejski Sinedrion se obrazovao u Jafi i tamo je stao na celo svog naroda, krijuci se od ociju tudjinaca. Tako je judejski narod dobio tajno vocstvo i ima ga i do danas iako je ovaj Sinedrion ponekad bio rasterivan. Docnije su se judejski patrijarsi nastanili u tiverijadi i od polovine III veka koristili su se svojim pravima kao poglavari jevrejskog naroda cak i sa potvrdom carskih ukaza. Gde se sada krije ova vlada - tesko je reci, ali ima izgleda, da je njen centar u Americi. Od onog perioda kada se Sinedrion nalazio u Tiverijadi pocinje sastavljenje Talmuda u kome je doslo do izrazaja ucenja Izrailja, koji je odbacio Spasitelja i postao bogoboracki narod.

U Talmudu je zapisano samo ono učenje, koje je već dugo pre toga postojalo kod izrailjskih poglavara, koji su nam svima poznati iz Jevandjelja pod imenom knjizevnika i fariseja. Prema tvrdjenju jevrejskog naučnika profesora D.Hvoljsona, svi jevrejirabiniste, tj. talmudiste "pripadali su i pripadaju sada sekti fariseja". Rabinizam i fariseizam, prema njegovima recima su jednaki pojmovi⁵).

Istoricari obično dovode poreklo fariseja od vremena vavilonskog ropstva Judeja. U tome se ropstvu veći dio naroda pokajao za grehe, koji su ga doveli do lisenja nezavisnosti i teških stradanja u ropstvu. No Haldeji, pobjedjujući jedan narod i predstavljajući njegove ostatke u svoju zemlju, nisu ih formalno tretirali kao robove, već su tim ostacima pružili široka prava, dajući im da učestvuju u životu zemlje. Stalezi pobjedjenih ulazili su u sastav staleza pobjedilaca i na takav način se asimilovali. Jevreji se nisu asimilovali, ali njihovi naučnici i sveštenici bili su primljeni u red mudraca, astrologa i proroda haldejskog naroda i jedan dio od njih primio je osnove filozofske nauke, koja je onda dominirala u Vavilonu. Ova nauka, ako se iz nje izuzme grubo neznabostvo prilagodjeno shvatanju neukog naroda, bila je najčistiji panteizam. Bog se tamo identifikovao sa svetom. On je proizilazio iz sveta, koji se sam radja, a nije svet poticao od njega kao Tvorca. U raznim bicima, neodusevljenim i odusevljenim, um i duša se manifestuju u raznim stepenima savršenstva, i otuda je proizilazilo učenje o čoveku kao najvisoj manifestaciji božanske prirode. Čovečanstvo je postajalo najvisom emanacijom Boga. Tu su religiju, po misljenjima nekkih istraživača, jevrejski mudraci primili u Vavilonu, stavivši svoju rasu nad sve ostale jerarhije oboženih bica. Ovi mudraci nisu mogli otvoreno da iznesu svoju novu veru, koja se nije slagala s verom, propovedanom od strane svetih proroka. Ona se čuvala kao tajna i predavala se kao usmeno predanje, Kabala. Spolja su pak fariseji sa svom strogoscu ispunjavali Mojsijev zakon, sticuci ovim uticaj nad svojim saplemenicima. U vremenu Spasiteljevog dolaska fariseji su stekli neograničenu vlast nad svojim narodom. Oni su prigrabili u svoje ruke sudske ustanove, Sinedrion i najviše uticaj na sveštenike. Veoma ozbiljan istraživač po ovom pitanju Flavijan Brenje potpuno osnovano piše: "Ne možemo bolje opredeliti njihov uticaj na jevrejsku sredinu do Hristova rođenja, nego kad ga uporedimo sa radom franmasona u savremenom društvu. Malobrojni, ali čvrsto povezani, fariseji su svoje članove obavezivali na čuvanje tajne i neprestno išli za dvojakim ciljem. Prvo, da prigrabe političku vlast zauzimanjem najvisih religioznih položaja (čiji je uticaj bio ogroman) u preporodjenom jevrejskom narodu i da sebi potcine Sinedrion; drugo - da polako pridobiju narodno ubedjenje, i korist svog tajnog učenja".⁶)

Bas zbog takve neznabožacke orijentacije fariseja, Spasitelj ih je tako strogo izobličavao. Oni pak uspevši da ga razapnu, nisu kao što smo videli, prekinuli svoju borbu sa hrišćanstvom ni želju da posade na svetski presto svoga mesiju, moćnog cara, koji ovaploćuje u sebi njihovu veru u božanstvenost jevrejskog naroda. Zato im je pre svega bilo potrebno da neprimetno izmene religiju svoga naroda. Oni su taj zadatak resili prigrabivši za sebe najviše autoritet u tumačenju Mojsijeve religije, koju su oni prilagodili svojim tajnim ubedjenjima. Knjige u kojima je zapisano takvo tumačenje zovu se, uzevši ukupno, Talmud, a onaj dio njihov, u kome je došla do izražaja bezbožnicka filozofija fariseja, koja se do toga vremena čuvala u tajnici, dobila je naziv Kabala. Glavna knjiga, koja sadrži kabalističko učenje je Sefer-ga-Zogar. Autoritet Talmuda stavlja jurabini iznad autoriteta Mojsijeva Petoknjizja, jer se tobož samo premo Talmuda može razumeti Biblija. U Talmudu je, po učenju ravina zapisano otkrivanje, koje je Mojsej dobio na Sinaju, no koje on nije zapisao, već predao potomstvu kao usmeno predanje. "Sine moj, kaže se u Talmudu, obrati veću pažnju recima pisaca (tj. ravina u Talmudu), nego li recima Biblije, jer u recima Biblije postoje samo odredbe i zabrane; sveki pak onaj, koji odstupa od reči ravina, zaslužuje smrt."⁷) Sličnih izraza u Talmudu ima mnogo. A evo šta kaže o njemu u organu savremenog jevrejstva "Jevrejskoj arhivi". "Što se tiče

Talmuda, to mi priznajemo njegovo apsolutno prevashodstvo nad Mojsijevom Biblijom⁸)

TRI VRSTE LJUDI

Po Talmudu ljudi su samo jevreji. Ostali narodi su samo bica slicna ljudima, stvorena da sluze javrejima. Mogli bismo navesti u potvrdu toga bezbrojna svedocanstva iz Talmuda. Ona su u izobilju sabrana u knjizi, izdatoj u osamdesetim godinama proslog stoleca od pokrstenog Jevrejima Brimana pod naslovom "Judenspiegel" tj. "Jevrejsko ogledalo". U vezi sa sudskim procesom povedenim protiv Brimana od strane jevreja, koji su ga optuzili za falsifikat bio je zatim otstampan rad sudskog vestaka dr. Karla Ekerera pod naslovom: "Jevrejsko ogledalo u svetlosti istine". Ovaj rad preveden je i na ruski jezik.⁹) Dr. Eker je znatno dopunio rad Brimana.

Talmud tvrdi, da je Bog, stvorivsi duse jevreja iz svoje vlastite sustine, slicno kao sto sin proizilazi iz sustine oceve, pripremio svima jevrejima vecno blazenstvo u raju.¹⁰) Gresni se jevreji ne lisavaju toga blazenstva nego samo ga dostizu docnije negoostali, podvrgavajuci se u pocetunovim reinkarnacijama u bica nize vrste. Ove se duse u pocetku otelovljuju kao biljke, zatim kao zivotinje, zatim kao ljudi - ne jevreji i najzad ponovo postaju dostojne da se vrate u telo jevrejina i mogu ponovo steci vecno blazenstvo. Tu je izmedju ostalog, velika slicnost ucenja Talmuda sa teosofskim ucenjem, s tom razlikom sto po ucenju teosofa blazenstvo postizu, posle citavog niza otelovljenja, svi ljudi bez obzira na rasu.

Medjutim i jevreji dopustaju da neki nejevreji putem usavršavanja mogu dostici ovaplocenje u telo jevrejina. Prema tome kao sto opaza istrazivac Talmuda Flavijan Brenje, lanac bica koji teosofi otpocinju sa neorganskim bicima da bi ga završili sa covekom, po Talmudu broji jos jednu kariku vise: jevrejina ili natcoveka. Sudbinu ovog natcoveka mogu postici oni nejevreji, koji za zivota prime jevrejstvo i obrezanje.¹¹)

Ali govoreci uposte, jevreji su daleko od toga da stavljaju sebi za cilj obracanje drugih naroda u svoju veru. Njihov mesijanizam nema nicega slicnog sa hriscanskim. Po shvatanju hriscanina svaki koji veruje u istinitost svoje religije mora da zeli i ucesce drugih naroda u punoci te istine. Verujuci, na pr. u to da se u Pravoslavnoj Crkvi mi sjedinjujemo s Bogom, mi prirodno zelimo da sve pripojimo k tome jedinstvu i buducem blazenstvu. Kod jevreja stoji stvar sasvim drukcije. Njihova propoved drugim narodima moze se sastojati samo u propovedanju prioriteta svoje rase. Oni nikad ne zovu k obrezanju, vec smatraju da ostali narodi moraju samo da prilagode svoje religije k potcinjenju jedujeskom narodu kao narodu svetom.

Na prvi pogled moze se uciniiti, da je takva zadaca besmislena sama po sebi i mora biti nedostizna cak i sa gledista jevreja, koji se s takvim preziranjem odnose prema ostalim religijama, a prema Hriscanstvu upravo s mrznom. Sinteza Hriscanstva s judaizmom na prvi pogled izgleda kao pojava koja se ni pri kakvim uslovima cak ni formalno ne moze ostvariti u zivotu i koja nema smisla ni sa judejskog stanovista. Ali takva bi sinteza neizbezno bila vezana s odricanjem od isticanja Hrista kao Sina Bozijeg, koji je u telu dosao kao istiniti Mesija, - ona bi bez borbe duhovno o zatim i fizicki potcinila takve prozelite jevrejima i stoga im je od velika prakticne koristi sirenje judeizma izmedju ostalih naroda, u pocetku prikriveno a posle i otvoreno.

Oni koji hoće da znaju kakvim vestim filozofskim kombinacijama mogu jevreji kabalisti da sablazne hriscane, kao i gde su izvori kabalistickih sekata i masonskog mentaliteta, neka procitaju veoma zanimljivu knjigu Eme Paljera "Neznani zrtvenik".¹²⁾

Jevreji kabalisti zavedose autora oveknjige te predje u judejstvo iako se nije formalno odrekao hriscanstva. Takvu sintetiziranu religiju oni definisu kao "noahizam" - prirodnu Bogootkrivenu religiju Noja. Veoma ugledni italijanski ravin Benamoceg izmedju ostaloga kaze autoru ove knjige: "Da li je noahizam kompromis izmedju hriscanstva i judejstva? Ako se secate onoga sto sam rekao u mome predgovoru dela "Izrailj i covecanstvo", vi cete videti da je noahizam istinska, jedinstvena vecna religija neznabozaca i da ona ima sa religijom Izrailja zajednicki izvor. To nije nista drugo nego istinsko hriscanstvo, t.j. ono sto bi hriscanstvo moralo da bude, to - sto ce ono jednom biti. To je po misljenju jevreja istinita religija mesijanskih vremena" (str.164). U predgovoru pak knjizi Paljera izdavac, Edmon Fleg, primecuje da je njen autor samo jedan od prvih savremenih prozelita, slicnih prozelitima judejstva iz vremena staroga Rima. On dalje kaze: "Odista ideal nasih proroka nikad nije bio da naturaju svima narodima na zemlji obrede, koji su obavezni jedino za potomke Avramove, koji sacinjavaju rasu svestenika". Ista se misao cesto ponavlja u nauci ravina Benamocega. Odgovarajuci na reci Paljera, da on prvi put cuje o noahizmu, Benamoceg izjavljuje, da to nije on licno izmislio, vec da je to ucenje Talmuda. To je, kaze ravin, "ucenje o kome se raspravlja na svakoj stranici naseg Talmuda i koje je isto toliko rasireno medju nasim uciteljima, koliko je malo poznato, recicu cak nepoznato drugima".(str.138).

Ravin Benamoceg potanko razjasnjava razliku u polozaju jevreju i noahita, t.j. prozelita. On to cini citirajuci Toru prema kojoj je prozelit nesto srednje izmedju neznabosca i judejina. "Tora nas", kaze on, "obavezuje da mu (prozelitu) dajemo zivotinju koju je zabranjeno jesti nama, jevrejima. Mi mu je moramo dati, umesto da je prodamo norhi-u, t.j. neznaboscu, idolopokloniku, sto je jasan dokaz, da se prema Petoknjizju ovaj prozelit ne smatra da neznabozac, idolopoklonik, ali da se on i ne asimilira potpuno i jednostavno sa izrailjanima" (str.134).

I tako su dakle, ljudi o ucenju talmudista dele na tri vrste: na sveto pleme Izrailja, prozelite-noahiste i potpuno tudje judejstvu, za koje postoji mnogo raznih pogrđnih imena.*)

Na slican nacin uce talmudisti i o sudbinama naroda u ocekivanim od njih mesijanskim vremenima.

TALMUDISTICKI MESIJA

Mesija je, po shvatanju talmudista, svetski osvajac, koji ce ostvariti san judeja da ovladaju celim svetom. Za takvu vladavinu oni su po njihovom verovanju, kao sto smo gore videli, predodredjeni prevashodstvom svoga porekla. Ostali ljudi su kao niza bica, odredjeni samo za ropstvo i unistenje. Flavijan Brenje daje iteresantan izvod iz pretskazanja Talmuda o tome, sta ce se desiti pri kraju vremena, "kada dodje car Masija, koji ce pregaziti sve goje tockovima svojih kola". Tada ce biti veliki rad, u kome ce izgubiti jedna trecina svih naroda. Jevreji pobeioci upotrebiće sedam godina na spaljivanje oruzja pobedjenih. Oni poslednji pokrize se jevrejima i prince im bogate darove, ali car Mesija neće primiti taj danak od hriscana, jer svi oni moraju biti unisteni. Sva bogatstva naroda preci ce u ruke jevreja, cije ce bogatstvo biti nebrojeno... Najneznacajnji od prostih jevreja dobiće dve hiljade i osamsto robova. Posle istrebljenja hriscana prosvetice se oci ostalih naroda: oni ce zadržati obrezanje i odecu posvecenja, svet ce biti nastanjen isključivo jevrejima. Tada ce zemlja bez obrade davati

medene kolace, vunenu odecu i takvu cudesnu pšenicu, da ce svako zrno biti kao dva bubrega najvećeg bika."¹³)

Eto kakav je jevrejski talmudistički hilijazam. Ali makako on izgleda fantastičan, on je interesantan i značajan posto u njemu dobijaju svoj izraz istorijski ciljevi jevreja. Uporedite ova prorocanstva sa planovima iz protokola Sionskih mudraca i vi ćete se uveriti da su ciljevi danasnjih jevrejskih vodja ostali isti, kao što su bili kod pisaca Talmuda pre mnogo vekova.

KOJI SE MORAJU UBIJATI

U ovim prorocanstvima Talmuda naročito je važna nemilosrdna svirepost prema neprijateljima u licu goja, koji moraju biti pregazeni točkovima kola zidovskog Mesije. Gojima se ovde nazivaju najpre hriscani, prema kojima jevrejigaje davnasnju i nepomirljivu mrznju. Ne samo u ovim prorocanstvima, nego i u drugim stavovima jevrejskih spisa ubistvo hriscana se navodi kao načelni zahtev jevrejske religije. Duboki poznavalac Talmuda i Kabale katolicki kanonik Pranajtis*) u svojoj veoma dokumentovanoj sudskoj ekspertizi u procesu povodom ritualnog ubistva u Kijevu malog Andrije Juscinskog (1911 g.) ovako je formulisao ucenje, koje naredjuje jevrejima unistenje hriscana: "Na osnovu mesijanisticke ideje misticizam je kod jevreja stvorio ucenje, da je Bog, stvarajuci sveg, podelio stvorovima delice svoje bozanske svetosti u vidu varnica. Pri tome za vreme stvaranja dobe i zle strane, jedan deo ovih varnica pao je na zlu stranu (zla strana to su ne-jevreji, t.zv. klipot, ljuska koja zadržava te varnice). Takvih varnica bozanstva, koje su pale na zlu stranu, bilo je 288 (delo Hajima Vitala "Peri Ec Hajim", 33,v.). Oslobođenje ovih varnica od klipota (zle strane) i njihovo vraćanje gore, ka prazvoru, ubrzava dolazak Mesije, jer vreme tog dolaska stavlja se u zavisnost od oslobođenja svijeta gorepomenutih 288 varnica bozanstva od klipota (od ljuske, zle strane). Iz ovoga proizilazi tvrdjenje da jevrejin koji svesrdno očekuje Mesiju mora biti upucen ka oslobodjenju tih varnica putem ubijanja klipota, kao što je Mojsije ubio egipćanina".¹⁴)

Istorija nam svedoci da su jevreji koristili svaki slučaj da bi ubijali hriscane u sva vremena počev od apostolskog doba i do sadašnjeg. Naročito su oni besneli kada su dobijali prevlast nad pripadnicima drugih religija. Sami jevrejski istoricari se i ne trude da precute činjenicu da su jevreji za vreme ustanka u doba cara Trajana ubili 227.000 ljudi. Jevreji su napravili takvu pustoš u Libiji da je Trajan morao uputiti tamo hiljade kolonista kako bi naselio tu zemlju. U idućoj godini jevreji su se pobunili na ostrvu Kipru, poklali su odmah ogroman broj ljudi, naročito hriscana i demolirali su grad Salamin.¹⁵) Tako priča o tome događaju jevrejski istoricar Emanuil Geht u knjizi namenjenoj jevrejskoj omladini u Rusiji. A eto kako piše o tom istom događaju stari istoricar Dion Kasije (160-235 g.) U njegovoj istoriji Rima: "U to vreme zidovi, nastanjeni u okolini Kirene, izabrali su za svog vodju nekog Andriju; pobili su sve Grke i Rimljane, jeli su njihovo meso, omotavali su se njihovim crevima, mazali se njihovom krvlju i bacali su njihovu kozu na svoja ledja. Nekima su čak testerisali lobanje na pola; druge su bacali divljim zverovima, ili su ih primoravali da ubijaju jedni druge i dvobojima, tako da je broj ubijenih premasio dva puta sto dvadeset hiljada. Isto takva necovečnost bila je učinjena u Egiptu i na Kipru, gde je njihov vodja bio neki Artemije i gde je izgubilo zivot dvesto cetdeset hiljada ljudi".¹⁶)

Svirepost jevreja prema ruskom narodu u toku poslednjih godina svedoci da su oni i sada ostali nepomirljivi prema hriscanima. Oni su vaspitani u osećajima mrznje svima poukama

ravina, ritualima i molitvama mesijanskog sadržaja. Tako, npr. kod savremenih jevreja na praznik Pashe u svakoj porodici, posle žalbe na gorcu sudbinu svoju u zemljama goja, svi sakupljeni zidovi citaju molitvu, koja pocinje recima: "sfajh hamoshu". Tamo se govori: "Izrucu (boze) gnev Tvoj na goje, koji Te nisu poznali, na drzave koje ne prizivaju ime Tvoje... Izrucu na njih gnev Tvoj i neka njih stigne dah iz nozdrva Tvojih... Progoni ih odmazdom i izbrisi ih ispod nebesa"...)*)

Povodom ove molitve u Talmudu (Orah-hajim, Haga) govori se: "Neki govore da molitu "Izrucu gnev Tvoj itd." treba citati pre "Ne nama Gospode" i da treba otvarati vrata, da se ne bi zaboravilo da je to noc bdenja. U nagradu za takvu veru docice Mesija i izrucice gnev svoj na akume" (akum je jedan pogrđan naziv za ne-jevreje)¹⁷⁾

Talmud otvoreno hvali jevreje koji ubijaju hriscane. Svaki koji "priliva krv necastivih, isto je tako prijatan Bogu, kao i onaj koji mu prinosi zrtvu".¹⁸⁾ Takvim ubicama po Kabali ssspremljeno je najbolje mesto u raju. "U cetvrtom dvoru raja smesteni su svi, koji su plakali o Sionu i Jerusalimu, kao i svi, koji su unistavali ostatke paganskih naroda. Purpustom su obelezani svi oni, koji su unistavali paganske narode."¹⁹⁾

RITUALNA UBISTVA

Ubistvu hriscana cesto se u Talmudu daje obelezje zrtve. U odgovor na misljenje da se toboz posle razaranja Jerusalimskog hrama kod jevreja ne mogu prinositi zrtve i da su one silom prilika morale biti zamenjene molitvom u dobrocinštvom, Pranajtis naveo pasuse iz Talmuda iz kojih se jasno vidi da su zrtve starog zaveta kod jevreja zamenjene necim drugim. "Ja ne znam, kaze Pranajtis, da bi se igde u izvorima jevrejske veronauke isticala zamena zrtve molitvama o dobrim delima, dok o mogunosti prinosenja zrtava i posle rusenja Jerusalimskog hrama nalazim svedocanstvo u traktatu Edujot, VIII, 6 (fol.30,a) u kome se kaze: "Rabi Isus je rekao: cuo sam da se zrtve prinose iako ne postoji hram... jer je prvo osvecenje osvetilo i za ono vreme i za buducnost"²⁰⁾ Pranajtis je jos naveo jedan tekst iz knjige Zogar u kome je delimicno propisan i ritual takvog ubistva-zrtve.

Prelazeci na pitanje, zasto je jevrejima potrebna krv hriscana, Pranajtis isticice sledece ciljeve: "Krv je potrebna jevrejima kao stalna zrtva mrznje prema hriscanima (kao vendeta u Italiji, kao porodicka osveta na Istoku), ona im je dalje potrebna jer sami ravini sumnjaju da nije Hristos mozda bio istinit mesija i misle dace u takvom slucaju oni biti spaseni krvlju njegovih sledbenika i, na kraju, zato sto krv ima prema njihovom misljenju magicke osobine"²¹⁾

Umesno ce biti ako ovde pomenemo jedno vrlo verovatnomisljenje koje mi je jednom iskazao Blazenejsi mitropolit Kijevski Antonije, a prema kome su vodje jevreja uveli ritualna ubistva da bi njihov narod uvek bio u strahu odmazde i usled toga nepomirljiv prema hriscanima kao stoje Avesalom putem zlocina ucvrstio neprijateljstvo sa svojim ocem (2 knj. Sam., 16,20-22).

Ritualna ubistva i koriscenje krvlju hriscanske dece cesto se pripisuje ne svima jevrejima nego samo jednoj sekci hasida. Medjutim, kada je u vezi sa ubistvom Andrjuse Juscinskog iskrslo pitanje o postojanju ritualnih ubistava, u kojima su bili okrivljeni hasidi kao sekta, rabineri su pozurili da u jednoj narocitoj izjavi u ruskoj stampi ospore takvo misljenje. "Jevrejski zakon, pisali su oni, u celom svom obimu je nepromenjiv i nerazdeljiv, nema raznolikosti...Kod jevreja nema sekta... Hasidi, kao i njima protivstavljeni misnagidi nisu sekta. Kod hasida, kao i kod misnagida, vazi jedan isti zakon".

BORBA ZA SVETSKU PREVLAST

Dakle, religija zidova naredjuje ubistvo hriscana u cilju njihovog unistenja i kao zrtve, radi dobijanja krvi, koja se primenjuje kod jevreja u raznim ritualima. Ali kada bi se takva ubistva izvorsavala suvise cesto, to bi jevrejima prouzrokovalo veliku nesrecu i sprecavalo bi postizanje glavnog cilja -zadobijanja svetske prevlasti po svaku cenu i makakvim sretstvima. Evo, kako se govori o postizanju tog cilja u knjizi Zogar (I, 160,a): "Rabi Jeguda veli R.Heckiju:

- Prema zaslugama ce biti nagradjen onaj, koji ima snage da se oslobodi od ove stranke, za vecnost ce se proslaviti onaj, koji ce znati da je se oslobodio i da je unistio.

I upita R.Heckija:

- Ali kako se ona moze unistiti.

I ostvorio je usta svoja R.Jeguda i rekoa:

- Bori se.

Kakva je to borba?

Naravno, borba s onim delom, sa kojim mora da se bori svaki sin covjeci (t.j.Izrailj). Tako se odnosio i Jakov prema Isavu, a Isav je pripadao ovom delu. Kada je to bilo potrebno on je protiv Isava primenjivao lukavstvo. Jest, bori se protiv njega, neumorno, dok se ne stvori pravi red (dok svi narodi ne postanu nasi robovi). Zato i govorim: veliku ce nagradu zaslužiti onaj, koji ce se snaci da se oslobodi od ovog zlog dela, koji ce umeti da ga sebi potcini"²²)

UZAKONJENO LUKAVSTVO

Pored niza zapovesti o nacinima na koje goji mogu biti provereni, u Talmudu se pominje i fiktivno primanje hriscanstva. "Ako jevrej moze prevariti akume, te ih navesti da veruju da je i on sam akum, to je dozvoljeno" veli traktat Jore dea. Tamo se naredjuje da bude ubijen, bacen u rov i tamo ostavljen samo jevrej, koji bi pokrstivsi se prividno, posle iskreno poverovao.

Tako Talmud uzakonjuje nacin na koji su postupali jevreji u Vizantiskom carstvu vec i osmom veku, posle izdavanja zakona od strane Lava Isavrjanina, kojim su u mnogome bila ogranicena prava pokrstenih jevreja. Usled obmana kojima su se koristili mnogobrojni zidovi VII Vaseljenski Sabor je izdao jedno narocito pravilo (8), koje kaze: "Posto neki, bludeci iz jevrejske veroispovesti, smislise podrugivati se nad Hristom Bogom nasim, pricinjavajuci se hriscanima, a medjutim potajno Ga se odricu, i krisom svetkuju subotu i drugo cine sto je judejsko, - naredjujemo, da se takvi ne primaju ni u opecenje, ni na molitvu, ni u crkvu, nego neka otvoreno budu posvojoj veroispovesti jevreji, niti im decu treba "krstavati, niti im priznati pravo da mogu robove kupovati ili sta posedovati"... Pravilo dopusta krstenje jevreja samo nakon ispitivanja, da li se doticni jevrejin obratio Crkvi s iskrenom verom."Ako doticni tako ne postupa, npiosto ga ne treba primati", završava se pravilo.

Dakle, kod jevreja je dopusteno prividno, neiskreno primanje hriscanstva. U poslednje istorisko doba, kada su jevreji pokusali da povedu borbu, protiv hriscanskih naroda putem

svoje "asimilacije", da bi se unosilo raspadanje u te narodne celine, propisi Talmuda o dopustenju prividnog primanja hriscanstva ddoobili su veliku promenu. Grec u svojoj "Istoriji Jevreja" otvoreno hvali borce za emancipaciju jevreja u Nemackoj Bernea (1786-1837) i Hajnea (1799-1856) za prividno primanje hriscanstva radi koristi njihovog naroda."Oni su se pak, obojica, pise on, prividno odrekli judejstva, ali samo kao borci, koji osvajaju oruzje i zastave neprijatelja, da bi ga sigurnije i jace pobedili"²³) Hajne je cinicki nazivao cin krstenja "ulaznicom u evropsko drustvo". On je napisao svome prijatelju posle krstenja: "Meni bi ucinilo veliki bol, akobi timoje krstenja moglo izgledati u povoljnoj svetlosti... U proslu ssubotu biio sam u sinagozi i imaosam zadovoljstvo da svojim usima cujem, kako je dr.Solomon bacao munje protiv onih, koji su primili krstenje, koji su izdali veru otaca, sablaznjeni nadom da ce dobiti duznost. Uveravam te da je propoved bila vrlo dobra i da imam nameru da ovih dana posetim propovednika"²⁴)

Da spomenemo jos i slucaj engleskog lorda Bikonsfilda *D* Izraeli, za kojega je poznato da je, postavsi prividno hriscanin, ostao u sustini pravi jevrejin i mnogose postuje od strane jevreja kao veliki borac za jevrejske ideale. Karakteristican je i primer jevreja u Spaniji, t.zv."marana", koji su prividno presli u hriscanstvo usled proganjanja od strane inkvizicije, ali kroz mnogo decenija, kada suse prilike promenile, otvoreno su ponova ispovedali judejstvo. O takvim "maranima" novijeg doba u Moskvi posle zatvaranja velike sinagoge 1894 g. jevrejski istoricar Dubinov pise: " U svecane dane Ros-gasana i Jom Kipura tamo su (u prezidanu sinagogu) tajno dolazili kao u doba sspanske inkvizicije moskovski "marani", oni koji su se spasli od bivseg masovnog proterivanja putem prividnog prelaza i hriscanstvo i tople pokajnicke molitve nevoljnih otstupnika dizale su se na nebo, kao nekad u podzemnim sinagogama Sevilje, Toleda i Saragose".²⁵)

Ma taj nacin ucenje Talmuda i primena njegova u zivotu, koja je usla u predanje u toku niza vekova i danas uzakonjuje lukavstvo, koje ide cak do prividnog odricanja od onoga, sto mora biti za coveka najsvetije - t.j. od svoje religije.Vrlo je vazno i karakteristicno, da je jevrejski zakon, koji je u ostalom vrlo rigorozan prema svakoj apostaziji, u ovom slucaju tako liberalan i da niko nije terao nove marane iz sinagoge. Dopustajuci prevaru u domenu ispovedanja svoje religije, Talmud direktno uci da se prema ne-jevrejima mora primenjivati prevara u cilju obogacenja jevreja, jer bogatstvo se kod jevreja uvek smatralo kao najvaznije sretstvo pomocu kojega se moze docepiti svetske prevlasti. Mnogobrojne zapovesti u tom smislu mogu se naci u vec pomenutoj knjizi "Jevrejsko Ogledalo" - Judenspiegel od D-ra Karla Ekeru.

Lozinka "cilj opravdava sredstvo" obicno se pripisuje jezuitima. Ali vec mnogo ranije i u mnogo vecem obimu taj princip bio je primenjen od strane jevreja, koji nisu prezali ni pred cim u svojim pokusajima da se docepaju prevlasti nad celim svetom.

G l a v a II

PODMUKLA BORBA O VLASTI

Neuspesni ustanak protiv Rimljana 90 g., zatim 115 g. i najzad potpuni slom jevreja, koji su se degli protiv Rima 132 g. na celu sa Bar-Kohbom, u kome su oni videlineke znake Mesije, pokazase im da otvorenim ratom ne mogu nista postici. Zatooni predjose metodi zauzimanja vlasti u drzavama iznutra. Tako je na pr. 1640 g. svestenik Bui objavio rad pod naslovom "La Royale Coronne des Rois d* Arles". U ovom radu su, izmedju ostalog, otstampana dva pisma,

koja su već u ono vreme bila stara po stopedeset godina, prepisana iz arhiva jedne provincijalne opatije. U prvom pismu poglavar jevrejske opštine u Arlupita jevrejsku opštinu u Carigradu kako da postupi u vezi sa zeljom kralja Franje Provanskog da prinudi sve jevreje da se pokrste. Odgovor vrhovnih ravina jevrejskog naroda potpisan od strane "kneza carigradskih jevreja" daje sledeće saveta: "Javljate da vas francuski kralj hoće da primora da predjete uhriscanstvo: predjite, jer vam ne ostaje drugog izlaza, ali sacuvajte zakon Mojsijev u srcu.

"Javljate da vas prinudjavaju da se odreknete svoje svojine: vaspitajte svoju decu za trgovce, kako bi oni postepeno lisavali hriscane njihovog imetka.

"Javljate da ugrozavaju vas zivot: neka vasa deca postanu lekari i apotekari, kako bi oduzimali zivot hriscanima.

"Javljate da ruse vase hramove: pobrinite se da vasa dece postanu kanonici i duhovna lica, da bi porusili hriscanske crkve.

"Javljate jos i o drugim ugnjetavanjima: dajte vasoj deci mogucnost da postanu advokati i beleznici; pustite ih da se mesaju u sve drzavne poslove, da bi na kraju krajeva podvrgli hriscane pod vas jaram i da bi mogli da im se za vas osvete.

"Sledite ovom naredjenju, koje vam misami dajemo; iskustvo ce vas nauciti, da cete uprkos ugnjetavanju koje vam cine, ipak na kraju krajeva morati doci na vlast".

Jevreji su zaista po celom svetu postupali u duhu ovih saveta. Gdegod je to samo bilo moguće uspevali su da se uvuku u kraljevske dvorove, sluzili su se izdasno svojim bogatstvima i starali se na ovaj ili onaj nacin da stave hriscane u zavisnost od sebe.¹⁾

Ujedno s tim jevreji nastoje da lice hriscane unutarnjeg jedinstva unoseci u njihovu sredinu jeresi i raskole. Jevrejski pisac Darmsteter ipak preteruje kada hvalisavo izjavljuje: "Nacionalno tajno jevrejsko drustvo je izvor svih religioznih sporova, koji vekovima stvaraju neprijateljstvo u hriscanstvu"²⁾

No u svakom slucaju, judejski elemenat mozemo naci u veoma mnogim gnosticim jeresima i svakako je bas ta okolnost izazvala stroga crkvena pravila, koja zabranjuju svako, a ne samo molitveno, opcenje s jevrejima (11 prav. VI Vaselj. sabora).

USPESI JUDAIZMA MEDJU HRISCANIMA

Ovo je malo poznato, ali je ponekad judeizam postizao veliku rasirenost medju hriscanima, o cemu rado pisu jevreji istoricari. Tako, na pr., Geht pise: "U pocetku IV stoleca sabor u Eliborisu odlucio je, da u buduce nijedan zemljoradnik ne sme zvati jevrejina za blagosiljanje svojih njiva. Sabor je isto tako nasaoda je neophodno zaboraviti duhovnim licima i sveticima svako prisno opcenje sa jevrejima a narocito stupanje s njima u braco srodstvo: - nema nikakve sumnje da su tada mnogobrojni hriscani stupali u brak sa jevrejima pa su ispunjavali i propise jevrejske religije. Nakon dva stoleca, 582 g. i 3. sabor nasao je da je potrebno ponoviti zabranu brakova sa jevrejima a posto su spanski jevreji vecim delom trgovali robovima, sabor im je zabranio takvu trgovinu, naredivsi im da puste robove na

slobodu. Ali izgleda da su takva naredjenja cesto bila neizvršena i jevreji su se za novac koristili zastitom mnogih svestenih lica jer je i to bilo zabranjeno odlukom iduceg sabora u Toledu".³⁾

Drugi jevrejski istoricar, Grec, ovako pise o uspesima judaizma pocev od IX veka u Francuskoj: "Hriscani su poadjali sinagoge, prisustvovali su jevrejskom bogosluženju i pretpostavljali su citanje jevrejskih propovednika propovedima svestenstva... Zbog naklonosti Dvora (Luja Pobožnog) prema jevrejima, mnogi su hriscani iz prostoga naroda prisli jevrejstvu, smatrajuci ga istinitom religijom, svetkovali subotu i radili nedeljom".⁴⁾

Takvo stanje nije bilo samo u Francuskoj. Jevreji su se osilili i u Spaniji, Papa Grigorije VII nasao se pobudjen da na Rimskom saboru 1078 g. izda narociti kanonski zakon povodom toga, zabranjujuci da jevreji imaju kakvo preimustvo nad hriscanima. Medjutim Kastiljski Kralj Alfons VI oklevao je da ispuni ovu odredbu, i Papa mu se obratio 1080 g. poslanicom u kojoj je pisao: "Mi savetujemo tvojoj milosti da ne dozvoljava vise da jevreji gospodare nad hriscanima i imaju nad njima vlast. Jer potciniti hriscane jevrejima i podvrgavati

ih njihovom sudu, znaci unizavati Crkvu Bozju i uzdizati sinagogu sotone. Zeleti dopasti se neprijateljima Hristovim znaci prezirati Njega Samog"⁵⁾

Narocito jak jevrejski uticaj u Evropi moze se primetiti na Kromvelovim puritanima, koje engleski istoricar Makolej naziva "judejskim fanaticima". Grec ovako pise o judaizmu puritana: "Oni koji su u vojsci Kromvela sanjali o brzom dolasku hiljadugodisnjeg carstva, spremali su za judeje narocito sjajnu ulogu u carstvu svetih. Tumaceci bukvalno neke izraze Proroka, jedan je puritanski propovednik, Nataniel Holmes (Homezijus) izrazio zelju da postane sluga Izrailja i da klaceci služi tom narodu. Društveni zvot, kao i propovedi bile su obeležene izvesnim izrailjskim pecatom. Ako bi clanovi Parlameenta govorili na jevrejskom jeziku, moglo bi se uciniti da se nalazis u Judeji. Jedan pisac je iskazao zelju, da se kao dan odmora svetkuje subota, a ne nedelja. Drugi su zahtevali da Engleska usvoji politicke zakona Tore"⁶⁾

PROTERIVANJE JEVREJA

Mnogobrojnost, nestrpljivost i stetan uticaj jevreja u raznim drzavama izazivali su kao reakciju zakone, koji su bili upereni protiv njih. Njih su proterivali iz Spanije, Francuske i cak iz Engleske. Evo nepono hronologije proterivanja jevreja iz Evropskih drzava, koju sam nasao ugorepomenutoj knjizi zidovskog isstoricara Gehta i hronologiji jevrejske istorije u zborniku "Jevrejski Svet" (Pariz, 1939.g.).

1124 g. zidovi su proterani iz Poljske, 1181 g. i 1254 g. iz Francuske, 1290 g. iz Engleske, 1306 g. zidovi su ponovo proterani iz Francuske (kuda im je bio dozvoljen povratak 1198 g.). Medjutim Luj IX 1315 g. opet je pozvao jevreje u Francusku, ali oni su bili opet proterani 1322 g. vratili su se 1360 g. i treci put proterani 1394 g. 1424 g. jevreji su proterani iz Kelna, 1432 g. iz Saske, 1438 i 1439 iz Majnca i Augsburga, 1450 - iz Bavarske, 1475 - iz Bamberg, 1492 - iz Spanije, Sicilije i meklenburga, 1495 g. iz Engleske (po drugi put), 1797 - iz Portugalije, 1498 g. iz Navare, Provanse i Nirnberga, 1517 iz Bohemije, 1600 g. iz Beca, 1670 g. - uopste iz Ostmarka. Iz Rusije jevreji subili proterani odlukom Carice Jelisavete 1742 g. Pored toga u Rusiji je pre revolucije jevrejima je bilo zaranjeno stalno nastanjivanje van izvesnih granic. U mnogim drzavama jevreji su bili stavljeni u geto.

TAJNA DRUSTVA

Jedan engleski istoricar tajnih drustava belezi osobinu, koja je karakteristicna za sve njih, skoro bez izuzetka: "Ko uporno pravi od lazne visine cilj za svoje cestoljublje, taj otklanja svoje oci od horizonta, obasjanog jutarnjom zorom, koja baca svetlost pored njegovih novu, dok se njegova glava nalazi u tami. Eto zasto su tajna drustva popularna i religiozna ne u smislu odredjene zvanicne Crkve, nego Crkve pobunjenicke i sizmaticke; a kako u doba kada je crkvena vlast imala prevlast i religija strujala u svim zilama drzave, nikakve promene nije bilo moguće uciniti bez jeresi to je jeres redovno bila pocetna vrsta politickog i umnog ustanka. Ova jeres osporava ai odbacuje zvanicne dogmate s ciljem da se unisti vlast omrznutog svestenstva i otvori put gradjanskoj slobodi"⁷⁾

Umajuci pred ocima ovo potpuno ispravno misljenje Gekertorna, mi ne mozemo a da ne dodjemo do zakljucka, da gnosticno-judejske osobine, koje se mogu primetiti u nizu sekata sa tajnom organizacijom, pocev od maniheja, albigojaca i t.d. nisu slucajne i da su se iza njihove religiozne borbe sa Crkvom krili i politicki ciljevi jedne te iste skrivene sile, koja se njima koristila radi izazivanja raspada (truljenja) hriscanskih drzava i hriscanskog drustva. A posto je od prvih vekova hriscanstva bilo opazeno da su jevreji vodili bobu s Crkvom na podmukli nacin, pomocu jeresi, moze se sa puno razloga smatrati da suse mnoge jeresi pojavile bas kao jedna forma te borbe.

Istorija zapadne Evrope sarena se dogradjajima stalne borbe jevreja o vlast, koja se vodila sad pomocu zlata sad pomocu raznih polujevrejskih sekta, kao pasazjera, Moravske brace, i jevrejskih sekta, koje su se pojavile u XIII v. u Bugarskoj, a u XV g. cak i u Rusiji. Pecat judejstva lezao je i na Kromvelovim puritanima.

HERMETISTE

No postajale su i grupe judeista koje nisu sacinjavale neku odredjenu sektu s vidljivom organizacijom vec u sformalno ostale u katolickoj crkvi i poznate su pod imenom hermetista.

Preko njih se kabalizam tajno uvukao u srednjevekovna zidarska bratstva pa cak i u katolicke monaske redove. "Za spoljasnji svet, kaze Marko Sonije, posvecenja su se obnovila pod nazivom "hermetizma"... Za zvanicni svet ovaj je naziv

⁸ pokrovom alhemije, cija su pozlacena obecanjs osiguravala zastitu pohlepnih knezova i episkopa, Posveceni su se odavali sasvim drugoj kujni. Oni su proucavali rukopise proslosti, faze zlocina Rima, svetlost Gnozica i nacine kako da vaspostave Crkvu u njoj prvobitno vidu, sluzeci se medju sobom zargonom simvola, koji je zadivljavao svakog profana... Za njih je necisti Metal oznacavao nestalne ideje, veru slepu, nesmisljenu, dok je Zlato oznacavalo veru prosvecenu rezumom. Ujedno s tim pretvaranje grubog Metala u Zlato oznacavalo je napredovati postepeno u znanju i zidati svoju Piramdu".⁸⁾

Naveo sam citat iz veoma interesantne knjige, na koju nam se jos valja vratiti. Ovuje knjigunapisao nesumnjivo covek visih masonskih posvedenja i ona uziva veliki autoritet u visim stepenima masonstva. U ovom kratkom citatu susrecemo vec nekoliko izraza koji ce se uciniti nerazumljivim za neke citaoce. To je stoga sto je ova knjiga u mnogim slucajevima sama, slicno radovima hermetista, napisana alegoriskim jezikom u ciji je smisao katkad

nemoguće prođeti u punoj mjeri čak i za čovjeka koji je upoznat sa sličnom literaturom. Stoga ću napomenuti da "uspostaviti Crkvu unjenom prvobitnom vidu" znači porušiti njeno konfesionalnu organizaciju, njene dogmate naročito o Bogocovečanstvu Spasitelja i privesti hriscane noahizmu o kome je već gore bila reč. Pod "posvećenima" valja razumeti generacije kabalista, koje su u raznim epohama i pod raznim oblicima vrsile svoj rad da ponovo sagrade sveg saglasno judejsko-kabalističkim planovima. Piramida se kod njih smatrala kao simbol panteističke izgradnje svega u kabalističkom smislu reći, t.j. emaniranje svega u svetu iz Božanstva, i vraćanje u njega. Po Kabali ustvari nema ličnog Boga ni stvari, jer smo svi mi čestice Boga. Sama materija nije tvorevina, već je samo emanacija Božanstva.⁹)

Čovjek se ne sjedinjuje s Bogom preko Crkve, preko Sina Božjeg, koji je došao u telu, već je samo čovjek božansko biće, iz Boga izlučeno, Njegova čestica; on je sam Bog. Na taj način religija kabalista je najčistiji panteizam i religija čovekoboštva, te oni i stvaranje sveta razumeju ne u našem smislu, već u smislu evolucije i ljudskog stvaralastva.

Po hriscanskom učenju postojanje čovjeka-Božjeg stvora počelo je rajskim životom i darovanom čoveku od Boga vladavinom nad svom stvari. Po učenju hermetista, čovečanstvo je, naprotiv, postepeno evoluiralo od nižeg stepena saznanja i vlasti u svetu ka visem dostignuću razuma. "Posvećeni" koji nisu po otkrivenju odozgo, već svojim silama postigli znanje, mogu po mjeri svojih znanja postići vladavinu nad prirodom. Stoga, po njihovom shvatanju, čudo ne postoji. Pojave, koje ljudima izgledaju kao čudo, nisu dar Božji blagodati, već rezultat znanja, koje nema granica. Znanje nauke mogu dati i vaskrs i besmrtnost. Međutim, po shvatanju hermetista istorija nije neprekidan lanac progresa: čovečanstvo ima i periode dizanja i padanja. Periodi zidanja, to su vremena vladavine "Posvećenih". Čeo niz legendi punih simbolističkih oznaka služio je kao način predaje skrivenog učenja. Ove legende sacuvane su i do danas u masonstvu i služe za izvor njegove simbolike, može se reći, njegove dogmatike.

Hermetisti koji su širili takvo učenje ostajali su spolja hriscani i zauzimali položaje naučnika, monaha, sveštenika, graditelja. O postojanju ovih tajnih kabalista svedoci čeo niz zapadno-evropskih srednjevekovnih hramova. Setimo se samo jedne od gore navedenih instrukcija carigradskog Sinedriona: "Vi javljate da ruse vaše hramove: pobrinite se da vaše deca budu kanonici i duhovna deca, da bi porušili hriscanske crkve..."

Tesko je reći koliko se jevreja stvarno uvuklo u hriscanski klir, ali je nesumnjivo da su antihriscanske sile bile veoma osetne u krilu same katoličke crkve. Kako bi se drukcije objasnila činjenica da je čeo niz srednjevekovnih hramova, po nazivu hriscanskih, prepun najsvetogrđnijih simbola?

Tako se u nekoj katedrali nalaze dva stupa sa natpisom Jahin i Boaz, slično onima koji se nalaze sada u masonskim lozama i koji su vezani za legendu o zidanju Solomonova hrama od strane Hiram. Ovi stubovi po objasnjenju Sonijea simbolizuju pozitivno i negativno načelo t.j. dobro i zlo.¹⁰) koji po shvatanju kabalista predstavljaju dva principa, koji održavaju ravnotežu u svetu. Zlo po njihovom shvatanju nije nešto negativno, već naprotiv princip isto tako koristan kao i dobro.¹¹)

Ne stoji bolje ni simbolika u Bogorodicinoj katedrali u Parizu. Tamo je čeo niz slika sa jasno izraženom tendencijom satanizma. U jednoj drugoj katedrali simbolički su prikazani poroci svetenstva. Na gornjoj galeriji ove katedrale naslikan je kurjak koji drži sveću, svinja koja nosi most i pred njom idu drugi četvoronošci na čelu sa medvedom, koji nosi krst, dok je

magarac prikazan kako vrši misu. Opet u jednoj katedrali prikazana je lisica kako drži propoved guskama.

TAMPLIJERI

Ove slike svedoče o tome, kako je neprijateljima Hriscanstva poslo za rukom da duboko prođu u redove katolicke crkve. Odista je morao biti vrlo veliki uticaj "posvećenih" kabalista da bi takve i slične slike našle sebi mesto u katedrali koja se podizala u prestonici katolickog vladara i pod nadzorom episkopa i čija je izgradnja trajala decenijama, bila ogroman događaj za celu zemlju. A sam karakter zlobe protiv hriscanstva, kojom se odlikuju ove svetogrđne slike smestene ne na nekom drugom mestu, već na mestu molitve, svedoci da su one mogle poteci samo od takvih zakletih neprijatelja Hriscanstva, koji vrste instrukcije slične onima koje su bile poslate iz Carigrada jevrejima u Arleu. Nije li prirodno onda da su se pod takvim uslovima radjale mnogobrojne jeresi i nije li razumljivo sada kako se u broju onih, koji su podlegli protivhriscanskoj propovedi, mogao naci čak i ceo jedan viteski red?

Imam u vidu red Tamplijera koji zauzima narocito mesto u nizu raznih sekata i organizacija, koje su tajno radile na stvaranju svetske judejske imperije i za koji red masoni drže da su mu oni potomci i naslednici. Naravno tesko je potpuno protumaciti sustinu i rad svakog drustva koje nosi tajni karakter narocito posle nekoliko stoleca. Ali ma kako se oprezno odnosili prema svedocanstvima savremenika o redu Tamplijera, potpuno je nesumnjivo da je taj red sem spoljasnjeg, tako recí zvanicnog cilja - zastite hadzija, koji posećuju sveta mesta, - imao i neke tajne ciljeve.

O tajnim ciljevima i tajnom ucenju Tamplijera sakupili su mnogo podataka skoro svi istrazivaci njihove istorije. Jedan od takvih istoricara, Carls Gekertorn u svojoj knjizi: "Ne dajuci punu veru prizanjima, dobivenim putem nasilja, ili dostavama, ucinjanim iz osvete i pohleponosti jasno je da su vitezovi Hrama u svim odlukama, verovanjima i obradima imali nesto osobito i tajanstveno, sto se potpuno razlikovali od statuta, misljenja i obreda drugih versko-vojnickih drustava. Njihov dugi boravak na Istoku, u opasnoj Palestini, punoj grckih sizmatika i jeretika, koji su se krili od Arapa posto su bili proterani iz Carigrada; njihovo suparnistvo sa hospitalistima, dodiri sa saracenskim elementom i na kraju gubitak Svete zemlje, koji im je naskodio u ocima sveta i ucinio njihov zivot praznim, - sve je to pored mnogo drugih cinjenica uticalo na ovu ustanovu na jedan potpuno neocekivani nacin, tako da njen rad nije bio u skladu sa pravcem koji je ona imala u pocetku. Tamplijeri su primili ideje i obrede koji su se kosili sa pravoslavnim misljenjem, koje je nekad osnovalo, ozivljavalo i ucvrscivalo to vojnicko udruzenje"¹²⁾ Gekerton dalje govori opssirnije o svetogrđnim obredima Tamplijera i primećuje da o njihovoj privrzenosti doktrinama gnostika i maniheja, čak i u slucaju kad ne bi postojali drugi dokazi, dovoljno svedoče kabalisticki simboli, nadjeni u grobovima i na grobovima vitezova hrama.¹³⁾ Ali ovi kabalisticki simboli ukazuju i na veze sa jevrejima. Izgleda da je ovo ucenje bilo najpotpunije prouceno na osnovu autenticnih izvora od strane nemackog naucnika G.Pruca u knjizi "Tajno ucenje i tajni statuti Reda Tamplijera".¹⁴⁾ On definise ucenje Reda, kao izrazito dualisticko i antihriscansko. Samo vise od jevreja nego od saracena, mogli su vitezovi Hrama da usvoje svoju mrznju prema Hristu. Kandidat za Tamplijera, bivao je posle zakletve uveden u salu Kapitula, gde su mu najpre pokazivali rassspece i objasnjavali, da on vise ne sme verovati u Raspetog jer je On tobog bio lazni prorok. Ozbilnost rada G. Pruca, primoran je bio da prizna i drugi nemacki naucnik Suster (iako je on naklonjen Tamplijerima) u svojoj knjizi "Tajna drustva, savezi i redovi",

izd. na ruskom jeziku u S.Petersburgu 1905 g. On je primoran da prizna da su prva pravila Reda iz 1128 g. postali kasnije za Red Tamplijera samo forma, a da su istinski ciljevi Reda i njegovo ucenje zabeleženi u ustavu, koji je sastavljen izmedju 1220 i 1290 g. i koji je bio cuvan u takvoj diskreciji, da je braci bilo zabranjeno pravljenje prepisa.¹⁵⁾

Jos su vaznija za nas priznanja u istom smislu ucenja od strane masona Findela, koji je u dodatku I knjige svoje Istorije fran-masonerije posvetio Tamplijerima narociti clanak, sastavljen na osnovu knjige Vilkea "Istorija Reda Templijera".¹⁶⁾

MASONI O TAMPLIJERIMA

Ovde se mora reci nesto o masonskoj tendenciji koja se pokazuje u pitanju Tamplijera. Od prvih dana postanka masonerije, pominjalo se njeno poreklood Tamplijera, usled cega je otkrivanje pravog lika ovih vitezova islo na stetu masonerije, koja ih je usled toga uvek branila ne vodeci nimalo racuna o istini. Ja cu se kasnije ponovo vratiti ovom pitanju, kada budem govorio o metodama masonskog reda. Samo u knjigama napisanim za bracu u visokim stepenima, koja su vec posvecena u "Tajnu bezakonja" i koja se vec ne bune kada se sretnu sa otvorenim antihristanstvom, ne krije se istinska priroda hramovnika. Ovo uvek moramo imati u vidu kada se koristimo masonskim izvorima. Findel, jedan vrlo dobar obavesteni slobodni zidar, urednik masonskog casopisa "Bauhüffe", pisao je istoriju tako da bi se njom mogli koristiti i neposveceni. Sve sto je korisno da znaju poslednji, a stobi moglo izazvati revolt kod jos nepotpuno spremnih masona nizih stepena, t.j. sve sto se tice visih stepena, on pise u obliku polemike, kao omasoneriji "neistinitoj", dok je prava masonerija toboz ogranicena trima stepenima. Mi cemo se jos vratiti ovom predmetu na drugom mestu, a zasad cemo samo primetiti da sama sadrzina i obimnost materijala u knjizi Findela svedoce da je on slobodan zidar u stepenu mnogo visem od stepena obicnog majstora. Usled toga smatram da je njegova polemika sa visim stepenima skroz neiskrena, da je to samo maskiranje, samo nacin pisanja, koji omogucuje objavljivanje knjige, jer drugacije to ne bi bilo moguće bez stete po masoneriju. Slobodni zidar nizih stepena, citajuci tu knjigu i verujuci u ozbiljnost te polemike smatrace potpuno iskreno da je ono sto je stvarno uslo u knjigu za vise stepene, tudje "istinitom slobodnom zidarstvu". Ali za masone koji vec moraju znati istinu o duhovnoj bliskosti njihovih loza Tamplijerima, Findel daje vrlo vazan materijal, koji se potpuno slaze s onim, sto se pise o Tamplijerima u drugim masonskim knjigama stampanim za citaoce samo visin masonskih stepena i koje se stoga ne odricu istoriskih veza masonerije sa redom Tamplijera niti srodstva svoga ucenja sa njihovom ideologijom i verskim pogledima.

Dakle na osnovu objektivnih istoriskih cijnjenica koje su priznate cak i od strane zastitnika tog reda, nema nikakvih osnova da sumnjamo u opravdanost nanetih mu optuzaba da tezi za vladavinom nad celim svetom i za istrebljenjem hriscanstva kao i za satanizmom. No ukoliko masoni smatramu sebe za naslednike masonerije, da vidimo kakve ciljeve pripisuju Tamplijerima masonski izvori.

TAJNI CILJEVI TAMPLIJERA

Zbog neopreznosti masona dosla je do ruku njihovih protivnika, knjiga veliko komandora juznog distrikta masonstva skotskog obreda S.A.D. Alberta Pajka pod naslovom "Ucenje i

dogme prastarog i primljenog skotskog obreda masonstva", knjiga sastavljena za vrhovni savet trideset treceg stepena juznog distrikta, publikovana sa njegovom punomoci, a izdata 1871 godine u Carlstonu u Americi. Veliki izvod iz ove knjige izdan je u Parizu na ruskom jeziku s interesantnim primedbama od jednog velikog poznavaoaca masonskog pitanja, koji se krije pod pseudonimom Nikolaja Skrinikova.¹⁷⁾ U ovoj knjizi nalazimo sledece podatke o ciljevima Tamplijerskog reda: "Javni cilj hramovnika, pise Pajk, bila je zastita hriscana koji posecuju Sveta mesta. Njihov tajni cilj bilo je ponovno dizanje Solomonovog hrama prema Jezekiljevu prorostvu" (str.11).

Kljuc za razumevanje sve zamasnosti ovog cilja hramovnika, i ako u svecanim izrazima, koji prikrivaju istinu, daje Marko Sonije, koga sam vec citirao, "Ostvarivsi sintezu drevnih misterija i prvobitnog hriscanstva" (t.j. pripremvsi kabalisticku noahitsku religiju), "oni su se vratili u Francusku odusevljeni delom Rama i hteli su vaspostaviti moralni hram". Primiticu da je Ram po legendama hermetista i masona - prvi veliki Posveceni reformator covecanstva cije su delo razorili svetenici i kraljevi. Njegova se licnost u masonskoj simbolici i legendama ponekad identifikuje sa Hiramom i drugim inkarnacijama velikih Posvecenih mesija. Karakteristicno je da se za vise stepene masonstva, licnost tamplijerskog poglavara Zaka de Moleja isto tako nekako sliva sa licnoscu legendarnog Hrama*.)

"Templijeri su opet, kako pise dalje Sonije, sanjali da podignu Hram cije bi cigle bile duse, koje vole Bratstvo, i s tim ciljem stvorili izdabrani kadar intelektualaca, koji bi bio u stanju da vaspostavi hriscanstvo. Oni su osnovali Misterije slicne Izidinim misterijama... Dalje je njihov tajni horizont bio jos siri... Oni su mislili da zaspnu rov, koji deli gnostike od Hricanstva"... Sonije nabraja citav niz religija, koje bi se morale ujediniti u projektiranom od strane tamplijera "hramu covecanstva"¹⁸⁾

No ne moze se podici nova zgrada na mestu stare, dok se prvo ova ne porusi. Odatle je razumljivo da je, kako pise Pajk "red hramovnika pri samom pocetku bio odredjen da se suprotstavi rimskoj tijari i krunama careva i da je apostolstvo kabalistickog gnosticizma bilo stavljeno u zadatak njegovim poglavarima... Namere i sadrzina ucenja reda bile su uvijene u duboku tajnu, s polja je on propovedao najvece pravoverje. Samo su poglavari znali ciljeve reda: potcinjeni su im sledovali bez ikakvog nepoverenja. Steci uticaj i bogatstvo, a zatim praviti zavere, i u slucaju nuzde, tuci se, ustanoviti jovanovsko ili gnosticko kabalisticko ispovedanje - to su bili ciljevi i sredstva koja su davana posvecenoj braci. Papstvo i monarhije koje se takmice medju sobom, govorili su braci, prodaju se i kupuju u nase dane, truli su i sutra ce vec mozda unistavati jedno drugo. Sve ce to naslediti hram; naskoro ce svest doci k nama posle svojih careva i prvosvetenika. Mi cemo uspostaviti ravnotezu u svetu i bicemo gospodari i upravljaci". (Str.14-16)

I tako dakle, Albert Pajk i Sonije ukazuju na istinske ciljeve Tamplijera. To su borba sa crkvom i monarhijama i preuzimanje vlasti u svetu za podizanje simbolicnog Solomonova hrama. No nije li taj cilj podizanja hrama covecanstva ujedinenog u noahizmu pod simbolom Solomonova hrama, ispunjenje vekovnog ocekivanja judeja, za koje to podizanje sluzi kao simbol dolaska i pobede njihovog mesije, a po nasem shvatanju antihrista? Cemu bi drugom kao jedno od sredstava moglo sluzi ustanovljenje gnostickog i kabalistickog ispovedanja?

Odatle se vidi da je red Tamplijera na neki nacin postao sluzbena organizacija pod vodjstvom jevrejstva, koje je pokusavalo da pomocu goja pripremi svoje carstvo.

Treba zabeležiti da oni, kako izgleda, nisu bili tako daleko od stvaranja svoga cilja, jer je red Tamplijera u vremenu do svog unistenja stekao ogromnu snagu i bezbrojna bogatstva. Albert Pajk piše: "Parola hramovnika bila je bogatstvo, da bi kupili svet. Oni su se obogatili. 1307 g. oni su samo u Evropi imali više od 9.000 senjrija. Njihovo bogatstvo postloje za njih plicak na koji su se nasukali. Oni postadose drski i nerazboriti, pokazase svoje preziranje prema religiji i društvenim ustanovama, za koje im je bio cilj da ih sruse. Njihova oholost postade kobna po njih. Njihove zamisli bile su otkrivene i sprecene". (Str.20-21).

UNISTENJE TAMPLIJERA

Doznajući za prave ciljeve reda kralj Filip Lepi, je odlucio da ga unisti. Ali znajući dobrosnagu tamplijera i njihove velike veze, on je veoma oprezno pripremao unistenje njihove reda. On je provodio u delo svoj plan ne dajući nicim povoda Tamplijerima da se posumnjaju, da on u dogovoru s Papom preduzima mere protiv reda. Provincijalnim vlasima bile su jos ranije razaslate zapevacene koverta s naredbom da ih otvore tek u noci izmedju 12 i 13 oktobra 1307 g. Odista, tek toga dana potpuno neocekivano za njih, jednovremno po celoj Francuskoj bili su pohvatani skoro svi francuski tamplijeri sa velikim majstorom reda Zakom de Molejem na celu. Mozda je ovaj neocekivani poraz zato tako ozlojedio jevreje sto je on potpuno porusio brizljivo pripremljeni plan.

"Ovaj novi zlocin pise Sonije, potresao je i zgranuo Posvecene... I od tog trenutka ponikla je medju gnosticima ona zestoka mrznja prema Papstvu i njegovom vazalu - monarhiji, koja je kasnije morala roditi Reformaciju i francusku revoluciju"¹⁹)

Ova zloba dobija svoju manifestaciju u ritualu posvecenja u trideseti stepen masonstva, koji se u skotskom masonstvu zove stepen "Viteza belog i crnog orla, veliki izabranik Kadok". U ovom ritualu dobija pohvalu spaljeni poglavar Tamplijera De Mole i proklinju se njegove ubice.

Red nije uspeo da ostvari zaveru, ali po masonskom predanju koje navodi Pajk, i koje je uostalom vrlo verovatno, Zak de Mole i njegovi drugovi jos pre nego sto je on kao poglavar reda bio pogubljen, organizovase i uredise ono, sto su docnije poceli nazivati skriveno ili skotsko masonstvo (str.24-25). Red je odjednom iscezao. Pa ipak red je ziveo pod drugim imenima pod uravom neznanih poglavara. "Red je, kaze Pajk otkrivao sebe samo onima, koji su sse prosavsi kroz mnogo stepena pokazali dostojni da prime opasnu tajnu". (Str.28).

Potpuno i tako neocekivano unistenje Reda (istina zajedno s njegovim glavnim centrom), bilo je ostvareno samo u Francuskoj. U drugim zemljama ovounistenje nije se desilo odjednom, jer i sam Papa nije pokazao dovoljno odlucnosti. Otegao se za pet godina i proces protiv vodje Reda. Nesumnjivo da je to donelo izvesnu mogunost da se njegova organizacija izvan Francuske nekako iskoristi i preuredi. Ipak vaspostaviti takvu organizaciju kakav je bio red Tamplijera, bila je stvar veoma teska i to narocito pri zivotnim uslovima XIV veka kada je za saobračaj i prepisku trebalo mnogo vremena.

Na taj nacin red Tamplijera bio je unisten samo kao jedinstvena politicka organizacija, dok su njegovi clanovi koji su ostali na slobodi, nastavili svoj rad u drugim grupama: Tamplijeri su usli u vec postojece organizacije, koje su bile istog duja s njima. "Medjutim, pise Sonije, Tamplijere koji su se spasli od pokolja primili su Zidari. Neki su ostali u Francuskoj pod imenom primljenih Zidara. Oni sacinjavaju neku vrstu intelektualne elite koja se bavila Alhemijom, Gnozisom i Kabalom. Odeveni kao radnici i ziveci medju radnicima oni su

izbegli gonjenja od strane kralja. Drugi su pobjegli u Spaniju gde su ujedinjujuci se oko starih Posvećenih osnovali tajno udruženje, koje je pod zaštitom umetnosti pripremio Preporod (Renesansu). Drugi su se Tamplijeri uputili u Nemačku radi osnivanja tajnih Bratstava"²⁰)

Posle neuspeha Tamplijera da preuzmu politicku vlast svetski zaverenici su se morali vratiti radu na pripremanju evropskih umova za nov pokusaj prevrata. RENesansa, humanizam morali su izvršiti ovaj zadatak i izgleda da je vodeca uloga pri tome pripadala redu Reoenkrajcera, koji je radio na skretanju umova i nauke u judejsko-kabalisticom pravcu i bio prikriven konspiracijom i ranije i sada jos bolje nego masonske loze.²¹)

Smatra se da je red Rozenkrajcera osnovao u XIV veku jedan plemic po imenu Hristijan Rozenkrajc, koji je toboz za vreme svojih putovanja po Istoku upoznao Kabalu i tajne egipatskih i perziskih maga.

Po recima Rozenkrajcera njihv je red stavljao sebi kao cilj "boljitak Crkve i duhovni preporod coveka". MASONSKA literatura obicno ih predstavlja kao religiozne reformatore koji "krce put kroz sumu skolastike i fanatizma".

Kao znak ovog reda bila je ruza na krstu. Albert Pajk razjasnjuje da su "Plamen ili knjiga jevreja Avrama" (izgleda nekog jevrejskogkomentatora za Kabalu), ucinile ruzu hijeroglifskim znakom izvršenja veliko rada. "Pokoravanje (ili dostizanje) Ruze pise on, bila je zadaca data nauci". Spajanje ruze sa krstom ukazuje na zadatak Rozenkrajcera da sjeddi hriscanstvo sa judejskom Kabalom. No pri takvoj sintezi hriscanstvo se naravno gubilo, apsorbbovano od judaizma. Rozenkrajcerstvo, koje radi u naucnoj i filozofskoj oblasti sacuvalo se i do danas i njegov pecat lezi na delima pariskih ruskih bogoslova na celu sa protojerejem Sergijem Bulgakovim, cije je ucenje o Sofiji-premudrosti Bozjoj oglaseno za jereticko kako od strane arhijerejskog Sabora Rusije pravoslavne crkve u inostranstvu, tako i od strane Moskovske crkvene vlasti.*)

Na najtesnji nacin vezana je bila sa Rozenkrajcerstvom organizacija sekte masonskog tipa "Moravska braca". Ideolog ovog bratstva Jan Amos Komenski odusevljavao se za dela Rozenkrajcera, a narocito za dela Valentina Andrea. Sreten Stojkovic u svojoj knjizi namenjenoj novoposvećenim masonima, sa zanosom govori o Rozenkrajcerima i o Komenskom i pise, da su ideje ovog bile usvojene od strane saveza zidara, docnije preobraćenih u masonski orden. Jednorodnost svih ovih organizacija dovoljno se vidi iz sledecih reci Komenskog, koje navodi Stojkovic: "Doslo je vreme zidanju hrama razumu, koji bi bio slican Solomonovom hramu".²²)

No ni jedna od pobrojanih organizacija nije imala takav svetski karakter, kakav je steklo Fran-masonstvo ili bratstvo slobodnih zidara.

G l a v a III

BAJKE O POREKLU SLOBODNOG ZIDARSTVA

Poreklo masonstva pada kako izgleda negde u XIV vek. Tacno ustanovitivo vreme je nemoguće. Sami masoni ponekad govore o tome da je slobodno zidarstvo postojalo jos za vreme zidanja Vavilonske kule, govore o masonstvu Solomona, a narocito zidara njegova hrama Hirama ili Anodirama. U masone oni racunaju sekte jeseja, pitgorejaca itd. Naravno sve to nije istoriski tacno i sad se vec tako cesto ne ponavlja cak ni profanima. Uceni istoricar

slobodnog zidarstva Fidel u prvoj knjizi svoje Istorije Slobodnog Zidarstva podvrgava ove teorije bespoštednoj kritici. Iznoseći između ostalog svoje mišljenje o radu masona J. Sauberga o drevnim i srednjovekovnim zidarskim društvima, u kome on pokušava da dokaze vezu između masonerije i zidarskih misterija Grčke i Egipta, Fidel sa izvesnom ironijom dolazi do sledećeg zaključka; "On (Sauberg) je dokazao da su već u prastaro vreme postojale zidarske škole i društva zidara, da je tehnika arhitekture stvar vrlo stara i da je ona samo predana kasnijim vekovima, a da poneki masonski simboli, učenja i običaji imaju nešto u sebi slično misterijama prastarih ljudi, kod druidi i himvarskih barda Velsa. Na taj je način on još jednom dokazao, u što uostalom niko nije ni sumnjao, naime da su te institucije i savezi licili na masonski savez; izneo je nove podatke za njihovo detaljnije upoznavanje i pokazao je da se svuda sreću masonski odzvući, na novcu i slikama, u sagama i pesmama, u spomenicima arhitekture i u redovima pisaca. Ali, jasno je, da je lakše pretpostaviti pozajmljivanje i usvajanje, nego li labavu hipotezu o prođenju jednog te istog saveza misterije, naročito kada je dokazano, da su mnogi simboli, legende i običaji prodrli i u bratstvo slobodnih zidara tek u sedamnaestom i osamnaestom veku, a da se sličnosti objašnjavaju jednostavno istoriskom povezanošću celokupne civilizacije"¹⁾

Findel je jedan ozbiljan istoričar slobodnog zidarstva i sam mason, te je njegovo mišljenje po tom pitanju vrlo autoritativno.

Drugi pisac, koji je isto tako vrlo upućen, a uz to je pisao svoj rad mnogo kasnije, te je mogao da iskoristi najnoviji istorijski materijal koji delimično nije znao Findel, iskazuje mišljenje, koje se slaže s njegovim: "Veza, koja postoji između današnjeg masonskog reda i strah bratstva, ima ustvari spoljašnji karakter, jer se sastoji samo u izvesnoj naslednosti rituala i terminologije. Istorija starog slobodnog zidarstva manje je pogađanje u istoriji reda, nego li uvod u tu istoriju; po terminologiji Bergemana staro slobodno zidarstvo je njegov "Vorgeschiede" t.j. predistorija. Ovom "predistoriskom" dobu mogu biti pripojeni i idejne pretece kasnijih masona - alhemici i utopisti XVII veka sa njihovim projektima svetskih saveza i planovima reforme covečanstva: ako su stara društva bila nominalni preci masonerije, onda istiniti, duhovni preci njegovi bili su ovi predstavnici evropske inteligencije pre revolucije."²⁾

U gorepomenutoj knjizi Srećena Stojkovića namenjenoj učenicima za upoznavanje i donekle i za apologiju i propagandu masonerije, bajke o prastarom postanku slobodnog zidarstva već se ne ponavljaju, nego se govori samo o idejnoj bliskosti raznim prastarim gnostičkim strujama i sektama. Delić istine u ovim bajkama u tome se i sastoji da su mnoge prastara društva ili pokreti na koja su se pozivali masoni, njima duhovno srodni i da su preko nekih sekata jevreji vrsili svoj rad među drugim narodima po metodi koja je bliska masonskoj. Poznati crkveni istoričar prof. V. Bolotov da bi objasnio šta je predstavljao gnozis II i III veka, upoređivao je jeretike gnostike i njihov metod rada sa masonstvom.³⁾

Slična je bila masonstvu i organizacija judaista u Rusiji u XV veku. Osnivač ove sekte jevrejin Šarija sstarao se da sakrije od očiju neposvećenih njenu jevrejsku sustitutu i stoga nije dozvoljavao zavedenim od njega Rusima da primaju obrežanje, već ih je terao da čuvaju svoje jevrejstvo u tajni, a javno da se pretvaraju kao hriscani.⁴⁾

Po rečima poznatog istoričara Karamzina "svi zarazeni jeresju sačinjavali su međusobno neku vrstu tajnog društva, čije se gnezdo nalazilo u mitropolitovim odajama, tamo su se oni sastajali da umuju i da se goste".⁵⁾

KABALISTI "NE GUBE VREME"

Poznati misticar u duhu rozenkrajcera Sent Iv d Alvejdr, nabrajajući misticare, humaniste i trudbenika reformacije zaključuje: "Kao što se vidi, kabalisti nisu gubili vreme uprkos zatvaranju tamplijerskog reda".⁶⁾ Zaista rozenkrajceri kao alhemicari i uceni filozofi rasirise u Evropi postovanje prema Kabali kao izvoru skrivene mudrosti. U obradi umova, kao što je već biloreceno, oni su ili neusmisljeno nastavljači dela Tamplijera. Svedocanstvo o tome takvog čoveka kao d' Alvejdr veoma je značajno i autoritativno. "Rozenkrajceri, u saglasnosti s d' Alvejdrom piše Sonije, objaviše art Rimu i njihovo se bratstvo razmislilo po celom svetu... Ono je ujedinilo sve školovanje ljude toga doba gnostike, hermetiste, kabaliste i počelo je polako da potkopava papsku moc... Ono je prodrlo u Francusku, u Italiju, gde su umetnici pripremalo oslobodjenje misli, u Englesku gde su korporacije zidara graditelja, kritikujući naravi svestenstva stvorili centar liberalnih ideja"...⁷⁾ Ali, kako on to dalje kaže: "Ova pobeda nimalo nije imala onih posledica koje su oni očekivali, jer se protestantizam pretvorio u hladan i surov dogmatizam, koji je bio u suprotnosti sa osnovnim principima drevnih Posvećenih". Rozenkrajceri koji su posejali seme protestantizma uskoro su uvideli da je setva bila neuspešna i po izrazu Sonije-a "počese da traže druge elemente za borbu protiv Rima".⁸⁾

STVARANJE NOVE ORGANIZACIJE

Tada su neki rozenkrajceri zamislili da obrazuju novu grupu. Na taj način bilo je priznato da je neopohodna organizacija koja bi zamenila Tamplijere ne samo što se tiče sirenja kabalizma, već i radi zadobijanja političke moći za judaiste. Za ovaj cilj umesto viteskog reda bila je iskoriscena organizacija zidarskih bratstava ili esnafa. "Shvatajući da su suviše malobrojni da bi obrazovali pobedonosnu vojsku, kaže Sonije, oni su se setili graditelja zidara. Dotle su ih oni računali uvek kao bracu, koju je samo razlika u obrazovanju držala po strani od njihove misije. U nekim slučajevima, međutim oni su dolazili u pomoć, ali nikakvi zajednici pothvati nisu još sjedinjavali njihove snage u borbi"⁹⁾

Ovom ujedinjenju prethodio je veliki pripremni rad. Samo centri predjasnijih tajnih društava nalazili su se na evropskom kontinentu, a ovog puta se centar premestio u Englesku. To je imalo kao uzrok činjenicu da su mnogobrojna tajna društva u Evropi posle tridesetogodišnjeg rata bila u opadanju. Međutim u Londonu se "Sakupilo mnoštvo progonjenih reformata, moravske brance, rozenkrajcera itd. te su se jednomisljenici skupljali ovde u svojim "nevidljivim" filozofskim društvima i "kolegijama".¹⁰⁾

GARTLIB I KOMENSKI

Najvažnija od društva koja su radila u Londonu bila je Academia Londoniensis. Između njenih učenika bio je i neki Samuel Gartlib (umro u 1662 g.) koji se mnogo trudio na stvaranju jedne svetske tajne organizacije. Njegov je prijatelj bio jedan od saradnika Moravske Brance, toliko postovani kod masona Jan Amos Komenski, koji je mastao da svi protestanti budu ujedinjeni i da se ostvari verska sloboda. Komenski je imao jakih veza u rozenkrajcerskim krugovima i bio u najprisnijim odnosima sa duhovnim vodjama Londonske

Akademije. Koristeci te veze Gartlib je postigao da je Parlament 1641 g. pozvao Komenskog u London kao poznatog i slavnog pedagoga radi sprovođenja skolske reforme u Engleskoj.

Komenski je rado primio taj poziv. Iste godine on je napisao knjigu "Via Lucis" (Put ka svetlosti), u kojoj je izneo predlog radi sirenja "svetlosti" pod vodjstvom Engleske budu ujedinjene sve akademije, kolegije i drustva u svim drzavama. Komenski nije mogao licno mnogo da ucini za ostvarenje svog plana u praksi, ali Gartlib je bio odusevljen tim planom i sa puno energije odao se njegovom ostvarenju uz ucesce svojih jednomisljenika iz Akademije, koja je, uzgred budi receno, bila uskoro (1662 g.) pretvorena u "Kraljevsko Drustvo". Kasnije jedan od prvih adepata masonerije bio je jedan od uglednih pretstavnika tog drustva Dezagulje, koji je 1719 g. bio izabran za treceg grosmajstera Londonske loze. Njegovom primeru sledovali su i drugi clanovi Drustva.

Ali pored filozofskih kolegija Gartlib je radio i sa nizom tajnih drustava. Suster misli da pocetak njihovog stvaranja pada 1618 g. i nabraja nazive ponekih od njih, naime: "Macaria", "Nova Atlantis", "Utopia". Uostalom, Suster iznosi sasvim verovatno misljenje da se pod ovim imenima mozda krije jedno te isto drustvo.¹¹⁾

U svakom slucaju ova su imena vrlo znacajna. "Nova Atlantis" to je naziv knjige rozenkrajcera Bekona, o kojoj smo napred opsirnije govorili a u kojoj on opisuje jednu fantasticnu drzavu na ostrvu Benzalem, koja služi kao centar za jednu svetsku organizaciju Solomonovog hrama. "Macaria" je knjiga Komenskog slicnog pravca. Findel u svojoj istoriji fran-masonerije pominje tri dela koja su imala uticaja na stvaranje novog svetskog saveza. Pored "Nova Atlantis" Bekona on nabraja delo Dipuji "Istorija osude tamplijera", objavljeno 1650 g. i narocito dela Komenskog. On podvlaci da u "Opera Didactica" Komenskog ima mesta, koja se doslovce podudaraju sa knjigom Ustava Andersona.¹²⁾

SLOBODNI ZIDARI

Sam naziv masonskih skupova loze slobodnih zidara ukazuje na to, da su se u pocetku svoga postojanja posle zatvaranja reda Tamplijera judaisti i slobodni mislioci skrivali u esnafima slobodnih zidara. Ovi esnafi su se koristili izvesnim privilegijama i bili su zatvorene profesionalne organizacije, ali su od prilike u XIII v. pocele da primaju u svojstvu pocasnih clanova i licnosti koje su bile potpuno strane zidarskoj vestini. Tokom godina takvih ljudi bilo je sve vise. Na primer u Aberdinskoj lozi 1670 g. od 49 clanova svega 12 bili su pravi zidari, dok su ostali biliplemici, svestenici, trgovci i pretstavnici intelektualaca.¹³⁾

Takvi su ljudi pod zastitom esnafa poceli da stvaraju u njima tajne celije. Skrivati se u zidarskim esnafima bilo je utoliko lakse, sto su njihovi ustavi spolja izgledali vrlo dobronamerno.

Lozama (lodge, kod Italijana loggia u Nemackoj Bauhütte) su se zvale kod slobodnih zidara kucice podignute pokraj velikih zgrada za cuvanje alata i za skuove clanova esnafa. U njima su citane molitve pred pocetak rada i po zavrsetku, a takodje je zasedao sud zidarskih bratstava. Tu su odrzavani i ispiti ucenika i njihovo primanje u clanstvo esnafa a zatim i unapredjenje u zvanje pomocnika i majstora. Sve sto propracalo vise ili manje svecanim ritualima, koji je srednji vek toliko voleo.

NEPRIJATELJI HRISCANSTVA U NOVOJ CAURI

Eto to je ta caura u koju su se uvukli tajni neprijatelji hriscanstva. S ritualima pravih zidara koji su postojali sasvim zvanicno, a delimici cak i potvrđeni ustavom izdanom od strane cara Maksimilijana u Regensburgu 1459 g., veoma je bilo zgodno sjediniti rituale, koji su potsecali na zidanje Solomonova hrama, tog spomenika cvetanja moci i slave Izrailjeve.

U toku vremena zidarski esnafi takve vrste u Evropi poceli su da opadaju. Postepeno su poceli oduzimati od njih prvo pravo azila, zatim druga autonomna prava. Moze se smatrati da su zidarska bratstva pocela da gube svoj raniji znacaj od prilike do pocetka XVI stoleca. Duze od svih odrzali su se ovi esnafi u Engleskoj, ali kada su ovi esnafi sa svojim pravim ciljevima poceli iscezavati, oni su se sacuvali sada vec samo u obliku tajnog udruzenja sa jevrejsko-politickim ciljevima. Pri kraju XVIII stoleca ostale su u Engleskoj samo cetiri loze u Londonu i Vestminsteru. One vec nisu nist gradile sem Judejskog carstva i spojile su se u jednu Veliku Lozu. Taj se dogadjaj desio 24 juna 1717 g., te se taj dan i smatra za dan osnivanja savremenog masonstva.

Medjutim, taj dan ne treba smatrati za dan osnivanja, vec samo kao dan reorganizacije slobodnog zidarstva, koje je vec dugo pre toga postojalo. Sem zidarstva, koje je vec dugo pre toga postojalo. Sem gore navedenih podataka u izdatoj 1723 g. masonskoj "Knjizi Konstitucija" Andersona ima o tome i direktnih

podataka.

ANDERSONOVA "KNJIGA KONSTITUCIJA"

Ta pravila, ili kako se ona cesto nazivaju "Nova Knjiga Konstitucija" bila su objavljena prvi put 1723 g. Njihov pun naziv glasi: "Stare obaveze ili naredjenja za slobodne zidare, izdvojene iz starih akata loza preko mora i u Engleskoj, Skotskoj i Irskoj radi upotreba u londonskim lozama. Ona se moraju citati prilikom prijema nove brace i u slucaju kada to naredi majstor". Prvo (sada vrlo retko) izdanje Knjige Pravila sadrzi posvecenje (predgovor) br. Dezagilje i osim toga: 1. Kratku istoriju masonerije od stvaranja sveta t.j. istoriju zidarske vestine, uzetu iz esnafskih predanja; 2. Stare obaveze ili zakona (Old Charges); 3. Opste (stare) odredbe sakupljene od strane br. G.Pajka, a kojima je dodato 4. odobravanje knjige. Na kraju stoje jos cetiri masonske himne.

Anderson nije pisao neku sasvim novu konstituciju: on je samo sakupio vec postojeca pravila, kao sto se to delimicno vidi vec iz samog naziva knjige. Poneki paragrafi, na pr. IV i u V imaju karakter cisto esnafskih pravila, iako se naravno, oni mogu tumaciti i u prenosnom smislu. Mnogi cak drugi paragrafi su mrjali biti ili izmisljeni od strane samih reorganizatora masonerije ili su bili sacuvani iz ono doba, kada su zidari svom zidarskom radu dodali i ideolosku delatnost. Takvi su par. I (o Bogu i religiji) i t.2 par. VI (kako se treba ponasati po svrsetku sednice u lozi, ali dok se braca jos nisu razisla).

Findel u svojoj izdasno dokumentovanoj Istoriji Fran-masonerije, odbacujuci, kao sto smo videli sa puno prava verodostojnost legendi o poreklu masonerije od postanka sveta i dovodeci ga od zidarskih esnafa, vrlo ubedljivo dokazuje da su vec mnogo pre XVIII v. zidarska bratstva pocela da neguju kod svojih calnova izvesne narocite poglede i da su u loze poceli ulaziti ljudi potpuno strani zidarskoj vestini. Eto zasto je sasvim moguće da su ideoloski paragrafi Knjige Konstitucija bili zaista sastavljeni ne od strane Andersona, nego da su uzeti iz nekih mnogo starijih izvora. Ali to jos ne znaci da je on njih kopirao doslovce. Naprotiv, moramo pretpostaviti da ti paragrafi, u slucaju da su pozajmljeni iz starijih

vremena, svakako su bili ponovo reddigovani od strane Andersona licno, ili zajedno sa drugim pravcima loze. Da je Konstitucija bila podvrgnuta preradi, vidi se iz promena u redakciji pojedinih stavova. Tako je, na pr., prva duznost u prvom izdanju (1723 g.) bila navedena u jednoj redakciji, a u drugom izdanju (1738 g.) - u drugoj, a u potonjim izdanjima ponovljena prva redakcija, koja je nesto kraca, ali po sadrzini slicna je sa izdanjem 1723 g. Duznost VI u izd. 1738 g. je isto tako nesto kraca a pored toga i sa izvesnom promenom u samom smislu. Pri tom duznosti I i VI sadrze ideologiju masonerije u duhu bezkonfesionalnosti i internacionalizma i ispovedaju neku "sveopstu religiju" (duz.VI.). Pomenuvsi, da su se predjasnja vremena zidari morali u svakoj zemlji drzati religije naroda, koji je tamo naseljen, pravila (obav.I) govore da je "u sadasnje vreme priznato kao korisnije da budu obavezni da imaju samo onu religiju, u kojoj su saglasni svi ljudi i svoja licna misljenja ostaviti njima samim, tj. da budu dobri i verni duznosti ljudi, makakva bila njihova ubedjenja. Na taj nacin masonerija postaje centrom ujedinjenja i sredstvo za stvaranje prijateljstva kod ljudi koji bi bez nje morali ostati u stalnoj podvojenosti jednu od drugih".¹⁴⁾

Takvi deisticki ili nohitski pogledi potpuno se slazu kao pocetna faza misljenja, koja od hriscanstva vode kabalistickim pogledima. Duh nove organizacije bio je isti kao i sto kod hermetista, tamplijera, rozenkrajcera, moravske brace itd. Smo sto učenje ovih gnosticiko-kabalistickih grupa jos nije dovedeno do kraja u prvim trima stepenima masonerije. Ali slicnost njegovog duha sa svima grupama, koje su u Evropi hranile iz jednog istog izvora judejskognosticke ideologije pripremila je na Zapadu teren za masoneriju i ovim se da objasniti brzo sirenje.

Brzina s kojom su se otvarale masonske loze po svim evropskim zemljama svedoci takodje o tome, da 1717 g. nije bila stvorena nova organizacija, vec je samo podvrgnuta reformi organizacija, koja je vec postojala u drugom obliku. Od 1717 g. do 1745 g. dakle svega za 18 godina, loze su otvorene skoro u svim evropskim zemljama, i to: u Engleskoj, Belgiji, bivsoj Austriji, Spaniji, Holandiji, Rusiji, Italiji, Svedskoj, Nemackoj, Francuskoj, Svajcarskoj, Danskoj i Norveskoj. U svim ovim lozama bila je primljena Nova Knjiga Konstitucija.

RAD ELIJASA ASMOLA

Ustvari ova reorganizacija sama po sebi nije isla tako lako ni brzo, kao sto se to o njoj obicno misli i kako se pise u istoriskim prikazima masonstva, koji pocinju njegovu istoriju od 1717 g. Za ovaj je posao trebalo vise od 60 godina, a inicijativa je, kako tvrdi Sonije, poticala od rozenkrajcera, koji su dosli do saznanja o neophodnosti nove organizacije za sprovođenje kabalistickih nacela u svetu. Zadatak njenog osnivanja bio je stavljen u duznost nekom Elijasu Asmolu učenom arheologu, a prema recima Sonijea, egiptologu i učeniku alhemicara (rodj. 1617. um. 1692 g.). Elijas Asmol otpoceo je da priprema ujedinjenje zidara i rozenkrajcera. U tu svrhu on je 16 oktobra 1646 g. stupio u lozu u Voringtonu kao "primljeni zidar", t.j. kao član korporacije zidara, koji učestvuju na njihovim skupovima, ali ne i u zidarskim radovima. Postavši naskoro intelektualnim učiteljem ove loze, Asmol je zajedno sa drugim rozenkrajcerima otpoceo da pro vodi u delu projektovanu reformu. On je poceo da razradjuje ispitni materijal za razne stepene, unoseci u njega sadržaj, koji je postepeno otkrivao kabalisticko učenje.

Stepeni masonstva po njegovim projektu, trebali su da budu grupisani u skladu sa glavnim kabalistickim grupama, o kojima je vec kod nas bila rec, da bi se sacuvalo njihovo idejno prejemstvo. Prva tri stepena trebala su da odgovaraju bratstvu slobodnih zidara, stepeni od 4-og do 17-og zakljucno uzeti su od gnostika - rozenkrajcera; treca grupa od 18-og do 30-og

zaključno uzeta je od tamplijera i najzad četvrta grupa od 31-og do 33-eg stepena uzeta je od alhemicara i trebala je da ujedini svu ovu komplikovanu gradjevinu."Ali, kaže Sonije, malo je bilo očuvati sve ove simbole, trebalo je na neki način Jevandjelje, koje bi ih ozivljavalo, davalo im ključ i razmrsivalo cvor... Eto, s tim je ciljem Elijas Asmol prihvatio legendu o Hiramu i dao joj novu redakciju"¹⁵) O toj legendi Sonije kaže, kad je ona postala Stari i Novi Zavet, sinteza suncanih mitova Ozirisa i Mitre, moralnih predanja Eleuzisa, pouka Hriscana, gnostika i rozenkrajčera, postala je Biblijom novih masona.¹⁶)

Asmol nije doživio ostvarenje svoga zadatka. On je umro na četvrt stoljeća ranije nego što je njegov tuđ krunisan ostvarenjem Velime Loze Londonske 1717 g. Ovo otvaranje simbolizovalo je zaključenje dogovora, ili kako tonaziva Sonije "konačnog pakta" između masona i rozenkrajčera,¹⁷) pri čemu posljednji nisu ipak prekinuli svoje odeljeno i samostalno postojanje kako o tome svedoči istoričar rozenkrajčerskog reda Vitmans.

MASONSKI STEPEN

Londonska Velika Loza ustanovila je kod sebe tri stepena, dok je Škotska Velika Loza, otvorena malo docnije, ovim trima stepenima dodala još trideset, kako je to projektovao još Asmol. Londonska loza bila je otvorena na dan Sv. Jovana i stoga se prva tri masonska stepena nazivaju jovanovskim masonstvom a škotski ritual po vremenu svog osnivanja često se naziva andrejevskim ili masonstvom škotskog obreda. Masonskim stepeni dele se na grupe, koje približno odgovaraju Asmolovoj podeli. Prva tri stepena nose pripremljeni karakter. Oni uvode masone u svet simbolike, koji ima kao centar podizanje simboličnog Solomonova Hrama. Ovde simbolika najviše potseca na srednjevekovna zidarska bratstva od kojih su uzeti i nazivi prva tri stepena - segrt, kalfa i majsstor. Primanje u svaki stepen propraća se komplikovanim simboličkim ceremonijama.

Loze, počev od četvrtog pa do četrnaestog stepena nazivaju se "prevažnim" ili "savršenim". Dr. Leriš s pravom kaže, da se one zajedno sa prvih tri stepena po svojoj sadržini mogu nazvati "judejsko-zidarske."¹⁶) Prema svedočenju Sonije stepen od 4-og do 17-og po Asmolovom projektu trebali su postati stepeni "Izraelitski i Biblijski" i uzeti su od gnostika - rozenkrajčera.¹⁹) Po rečima Leriha četrnaestim stepenom posvećenja završuje se judejsko-zidarska periodična masonskih stepena i za njim otpočinje period "Hriskansko-religiozni". U stvari, u njima naravno ništa hriskansko nema, drugim rečima, ne više nego li u filozofiji, hermetizmu, rozenkrajčera i t.s.l. Ukoliko se i mogu tamo naći tragovi hriskanstva, ono nosi noahitski karakter i upereno je protiv Hrista kao sina Božjega, koji je došao u telu. Jedino je simbolika u glavnom iz epohe krstaskih pohoda.²⁰) Po tumačenju Sonije u ovim stepenima poglavito sugerira učenje o "vrhovnom značaju Razuma, prosvetiteljskog Nauka" u životu pojedinaca i društvenom. Jedino se on samo priznaje kao izvor otkrovenja.²¹)

Na taj način u tim stepenima članovi loze obučavaju pozitivizmu i ruse se u njima poslednji ostaci hriskanskih pogleda na svet. Sadržaj radova u ovim stepenima po rečima Leriha, "svodi se na debate po različitim pitanjima političkog karaktera i izgradnji savremenih realnih političkih planova".²²) U ovim stepenima svecani ritual obavlja se pri posvećenju u 4., 13. i 18. stepen. U ostalim stepenima znači raspoznavanje, reči i dodiri saopstavaju se kandidatima samo usmeno i pokazuju bez naročitih ceremonija.

Počev od 19-og stepena počinje tzv. crveno masonstvo. Masonski skupovi ovih stepena (do 30-og zaključno) ne zovu se već Loze nego areopazi. Sonije tumaci da ovi stepeni imaju sličnost sa templijerima. Oni imaju za cilj da nauče borbi s "despotizmom" a isto takoda

"obradjuju umove da bi iscupali korov predrasuda i sujeverja; da ujednacuju strasti, interese, obaveze, dovodeci u saglasnost obicaje, zakone, principe, da bi odgajili Harmoniju svuda i u svemu... Oni moraju najzad da nauce iskustvo vodjenja naroda k progresu, da bi on mogao sam sobom upravljati i doci do shvatanja da Veliko Stvaranje na zemlji jeste beskrajni trud, podizanje Hrama koji se neprestano usavrшава, po obrazu istinitog Boga, koji nije nista drugo nego cisti Razum, koji stvara kroz Svet²³)

Razjasnsjenje istinskog smisla ovih svecanih izraza moze se lako ddobiti ako ih uporedimo s onim stosas ranije rekao o pogledu na svet hermetista i tamplijera. Tada se vidi, da su masoni u ovim stepenima daleko od toga da uce poklonjenju istinitom Bogu. Oni se klanjaju Razumu, koji ovde nazivaju Bogom, oni se klanjaju samo covicanskom stvaralastvu, koje se osniva na gnostickom, kabalistickom dualizmu, koji negira Boga kao apsolutno dobro, vec priznaje dobro i zlo kao ravnopravne sile, koje treba dovesti u ravnotezu ne dajuci pri tome da Ddobro pobedi Zlo. Eto zasto govoreci o odgajivanju Harmonije, Sonije ne spominje iskorenjivanje strasti, cak ni borbu s njima, vec samo dovodjenje njihovo u ravnotezu. Naaaprotiv, mason mora nemilice cupati "korov predrasuda i sujeverja", t.j. Hriscansku veru i boriti se s "despotizmom", pod kojim se imala u vidu monarhijska vlast. Bas u tome smislu tumaci idejnu sadrzinu ovih stepena dr. Lerih, koji ih je sam u svoje vreme prosao. Po njegovim recima ovaj period skotskog rituala smatra sekao period triumfa svecovecanstva, njegove prosvetljenosti i slobodoumlja, koji se postizu konacnom pobedom masonstva". Kao predrasuda, po njegovim recima, po svahtanju masona na ovim stepenima smatra se "vernost svojoj otadzbinu, svojoj naciji, vernost bozanskoj religiji i odredjenom ispovedanju, vernost rodjenom narodu i briga o njegovom blagostanju. Masonstvo visih stepena odbacuje, i ismevajuci, rusi ove predrasude utvrdujuci mesto njih: antinacionalizam, kulturnu i politicku vandrzavnost, religiono slobodoumlje, marksisticki ateizam, apsolutni pacifizam, koji ono propoveda medju narodima radi slabljenja patriotskog duha, zajedno s tim, masonstvo visokih stepena propoveda ideje francuske revolucije, s njihovim devizom: "Sloboda, jednakost i bratstvo", dopunjujuci ih idejama marksistickog socijalizma i narodovlasca.²¹) Uglavnom tu se vec otvoreno obucavaju svom onom rusilackom radu masonstva, koji treba da prokci put buducem svetskom judejskom carstvu, koje ne moze bitisazidano drukcije, do li na rusevinama Hriscanskog sveta.

Vrhunac masonske jerarhije sacinjavaju poslednja tri stepena, grupu koje Sonije naziva "sinom Alhemicara". Ovi su stepeni sinteza svih drugih stepena. Od masona 33. stepena, brace Saveta Vrhovnih, obicno se obrazuje i vodeci organ masonstva za doticnu drzavu. Medjutim ne ulaze svi masoni 33. stepena u sastav clanova ovog organa, vec samo oni, koji na to budu pozvani.

Takvo je ustrojstvo masonskih loza "Drevnog i Primiljenog Skotskog obreda". No postoje i drugi rituali, koji se razlikuju jedan od drugog ponajvise brojem stepena. Tako na pr. neki od njih broje cak i do 95-97 stepena (u Americi), a poslednjih decenija poceo je da se siri sistem od osam stepena, pri cemu su ipak prva tri stepena u svim sistemima jednaka.

BORBA RAZNIH SISTEMA

U vezi sa stepenima moramo ovde da kazemo po neku rec o borbi razlicitih sistema, koja je uzela toliko maha narocito u prvom stolecu postojanja masonerije. Tada su se cesto zestoko prepirali o "istinitom" i "neistinitom" sslobodnom zidaarstvu i o tom, ukoliko su razni sistemi zaista stari i autentichni.

Mislmi da ovim sporovima ne treba davati veliki znacaj, jer su ovi samo plod sasvim prirodnih teskoca pri spajanju razlicitih tajnih organizacija, od kojih je svaka vec imala svoju tradiciju i istoriju. Mason plavih stepena mislio je ponekad da primanje visokih stepena od tamlijera sa njihovim satanizmom ili od rozenkrajcera sa njihovim kabalistickim misticizmom ne moze biti u skladu sa deizmom privih triju stepena. Ali to je samo nesporazum. Razlika izmedju plavog i skotskog slobodnog zidarstva slicna je razlici izmedju elementarne i vise matematicke. Matematika su i jedna i druga i spor po pitanju koja je od njih prava biobi smesan. Uostalom s gledista formalno-istoriskog naravno da su bili u pravu oni koji su tvrdili da tamplijeri ili rozenkrajceri nisu masoni. Ali i sadanje loze ni izdaleka nisu isto sto i zidarski esnafi srednjeg veka. One nisu aauteenticnije slobodno-zidarstvo nego li masonerija visih stepena. Zato sporovi plave masonerije se ponekim sistemima visih stepena nisu isli, tako reci duboko ispod površine i stoga nisu poljuljali zgradu slobodnog zidarstva, nego su samo pomogli da se ono oslobodi od zaista tuđjih elemenata. I sama se Engleska Velika Loza nesto promenila u toku tog vremena i zvanicno je sklopila savez sa takvim velikim lozama, o kojima Findel pise da one "stoje na sasvim drrugoj osnovi, imaju druge ciljeve i nisu u stanju da dokazu zakonitost svoga postojanja"²⁵) Moze se cak reci da za vreme ovih sporova visoki stepeni su ucvrstili svoj položaj u slobodnom zidarstvu. Vredno je paznje, da i sam Findel, koji je ispisao toliko strana punih znanja u kojima ossporava zakonitost visokih stepena završava svoja izlaganja pomirenjem sa njim. Ovo samo potvrđjuje nesumnjivu cinjenicu da je masonska organizacija ostvarena od strane nekog opsteg centra za sve loze, razume se izuzev onih koje su bile osnovane u suprotnosti sa njegovom zeljom i principima od strane nekih hohstaplera ili kao posledica pokusaja jezuita da uticu na slobodno zidarstvo i cak da se docepaju vlasti u njemu. Uostalom, Findel s opreznoscju prima vesti opokusajima jezuita da uticu na slobodno-zidarstvo i s puno prava primecuje: "Nisu uvek bas jezuiti radili tamo, gde su,kako se cini, ostali njihovi tragovi i ovi tragovi vecim delom pripadaju ne celom redu nego pojedinim clanovima i njihovim prijateljima".²⁶)

Dakle, ssporovi o visokim stepenima - su samo posledica neobavestenosti onih masona nizih stepena, koji su verovali pricama o dubokoj, skoro praistoriskoj sstarosti masonerije i o tome da se ona toboz sastoji iz tri stepena, ne shvatajuci i ne znajuci da ovi stepeni imaju samo preliminaran znacaj i pripremaju ljude koji bi u buduce mogli u punoj meri primiti kabalisticko-noahitsku ideologiju stepena slobodnog zidarstva.

G l a v a IV

JEVREJSKI BARJAK ENGLLESKE LOZE

Onima koji su bili na antimasonskoj izlozbi u Beogradu, svakako je moralo pasti u oci izobilje jevrejskog elementa u orgamentici loze. Ovde su bile prikazena dve loze - beogradska i engleska, zaplenjena na ostrvu Nju Dzersej, okupiranom od strane nemacke vojne sile. Beogradska loza orijentisala se prema Parizu, ona je bila najtesnje povezana sa t.zv. "Velikim Orijentom" (t.j. sa glavnom lozom) Francuske. Engleske loze imaju svoj sopstveni centar i zastitnici masonstva obicno ukazuju na to kad tvrde da je englesko masonstvo toboz sasvim drugog karaktera nego li francusko. Govore da francusko masonstvo odista nosi antihriscanski karakter, a da je englesko sasvim druge vrste. U stvari mi u engleskoj lozi ne vidimo nikakvih hriscanskih simvola, vec naprotiv isto takvo obilje jevrejske simvolike, kao i u beogradskoj lozi. I sam barjak engleske loze, koji visi na zidu do stepenica, ukrasen je istim jevrejskim zvezdama,koje preovladaju u ornamentici jugoslovenske loze.

U jubilarnom zborniku jevrejskog reda B`nej B,rit (od 1902 g.) neki Gustav Karpeles ovako govori o vezi masonstva s jevrejstvom: "Ideja masonstva rodila se u nedrima jevrejstva... značajni deo masonskog rituala vodi poreklo od zidanja Solomonova Hrama, a reci i oznake vecinom su uzete iz jevrejskog jezika".

No ma kakvi bili rituali loza, zajednicki su im svima kako ciljevi, tako i osnovna simbolika. Nikakve sumnje nema da sve loze imaju zajednicko vrhovno rukovodstvo.

O tome svedoci jedinstvena taktika masonskih loza u razlicitim drzavama i podudarnost u celom svetu njihova rada na ostvarenju takvih ciljeva kao sto je napr. stvaranje Društva Naroda, nastojanje da odrze njegov autoritet i da rasire njegova prava.

FIKTIVNI VODJE MASONERIJE

Ali kad bi smo hteli traziti masonske vodje, treba imati u vidu da se visoki polozej u grupi istinskih vodja masonstva cesto ne podudara sa pocasnim polozejem u lozama. Cak ni polozej velikog majstora Velike Loze ne sluzi jos kao dokaz toga da doticno lice ima stvarno najvisu vodecu ulogu izvan svecanih ceremonija. Naaaaprotiv masoni 32 i 33 stepena obicno ne izgraju u lozi nikakvu za masone nizih stepena vidljivu ulogu, a na polozej velikog majstora cesto ddovode ljude nizeg posvecenja, koji po svome drustvenom polozejaju ili bogatstvu mogubiti od koristi redu. Postoje i lica podignuta na visoke stepene takoreci honoris causa a koja u stvari ne raspolazu ni znanjem, koje bi odgovaralo njihovim stepenima, niti ma kakvom stvarnom vlascu. O takvom polozejaju nominalnog poglavara loze referisao je 1821 g. Kuseljev, koji je kao covek blizak Caru Aleksandru I istaknut na polozej Velikog Majstora - Zamenika Velike Loze "Astreja". Kuseljev je bio mason malog posvedenja, on je iskreno mislio da masonstvo mora da sluzi Hriscanstvu i Monarhiji. Uskoro on je opazio da u lozama dobija jak uticaj sistem sledujuci kome, kako on pise o referatu Caru Aleksandru I, "mogu iz Hriscanstva prelaziti u deizam, iz deizma padati u materijalizam i najzad u ateizam"¹⁾

Saopstavajuci u prvom svom referatu Caru o dobronamernim instrukcijama koje je dao lozama, Kuseljev uskoro posle toga pocinje da se zali na svoje bezvlasce. " Veliki majstor, pise on, buduci glavni cclan (najvisie masonske uprave), i imajuci samo jedan glas i ne moze da bude onaj, koji upravlja velikom lozom; jednom reci, on nije ni radi cega drugog, nego kako se cini, samo radi spoljasnjeg izgleda imenovan za poglavara ili nacelnika saveza, t.j. da bi on bio njihov poverenik i izvrsilac njihove volje i da nema nad njima nikakve sile ni vlasti da ih drzi u zakonskoj zavisnosti, potrebnoj poslusnosti i u udaljavanju od svakog samovlasca i da jedino on pred vladom odgovara za sve njihove nereda"²⁾

Kuseljev nije mogao da se pomiri s polozejajem fiktivnog poglavara velike loze, koji je imao samo pocasno zvanje, a nikakvih prava.

U stvari radom loza rukovode nevidljivi zapovednici.

KAKO SE RADI U LOZAMA

U cemu se sastoji rad masonskih loza? On se sastoji pre svega u izgradjivanju slobodnih zidara: u pripremanju njihovom za to da oni najpre nesvesno apsorbuju u sebe judejska shvatanja, a zatim da po svojim shvatanjima postanu judejima - noahitima. Ne zove se uzalud

jedan od stepena (21) - Noahit ili noahitski Patrijarh. Jedan engleski pisac ovako se izrazio: "Mason je vestacki jevrejin, ako, naravno, nije on to vec po rodjenju".

Stvaranje takvog vestackog zidova i jeste prvo cilj masonskih loza u odnosu prema svojim clanovima. Masoni moraju postepeno i nevidljivo za sebe da usvoje judaizam s tim, da bi u visim stepenima postali svesni judejski prozeliti i pioniri svetskog jevrejskog carstva. Kada masona primaju u lozu kao segrta, njemu se o masonstvu i njegovim ciljevima daje pojam, koji ima malo zajednickog sa stvarnoscu. Samo po meri usvajanja masonske ideologije s njegove strane, postepeno pri prevodjenju njegovom iz stepena u stepen, pomalo se otkriva za njega zavesa putem sve otvorenijeg razjasnjenja stvarnog smisla razlicitih ritualnih simbola.

Findel u svojoj Istoriji izmedju ostalog navodi odlomak pisma jednog masona, objavljenog u listu Freimaurerzeitung za 1848 g. koje potkrepljuje ovo tvrdjenje. U tom pismu se pise: "Priznajem vama kao bratu, da je sedmi stepen napravio od mene boljeg hriscanina, nego sto sam ikada bio; ali sedmi stepen vise je izbrisao nego li pojacao te utiske; ako bi se moje osecanje ukratko definisalo, - iz jucerasnjeg hriscanina napravili su viteza hrama, koga su obavezali da on ne postane ni papa, ni kardinal, koji ne bi imao nikakvih veza sa Maltijskim vitezovima itd."³) Izgleda da su se u ovom slucaju suvise pozurili sa uzdizanjem doticnog masona na sledeci stepen, usled cega je velika razlika ucenja u estom i sedmom stepenu izazvala kod njega zabunu. Svako uzdizanje masona iz stepena u stepen priprema se besedama u skupovima loza, izborom literature, koja mu se daje na citanje, a isto tako i u licnom opstenu brace visih stepena sa njim. Rad u lozama to je pre svega neprestano vaspitavanje njenih clanova simbolicki pretstavljeno masonima kao glacanje grubor i bezblicnog kamena zato da bi on mogao biti upotrebljen za gradnju simbolickog Solomonovog Hrama, a ustvari judejskog carstva. U tome se i sastoji znacaj ova dva kamena, koji leze u lozi - jedan bezoblican a drugi uglacan. Tome vode i komplikovani rituali sacuvani u toku mnogih godina. Oni vezuju savremene masone za sav judaisticki rad minulih vekova, priucavaju ih ordenskoj disciplini i postovanju brace, koja stoje na jerarhijskim stepenicama iznad njih, kao onih koji raspolazu nekim visim znanjima. Ritualni postepeno spustaju coveka u same dubine srednjevekovnog kabalistickog tamnog sveta, a skupovi loza izradjuju od njega bezboznog radenika prilagodjenog resavanju savremenih zadataka u duhu potrebnom za ciljeve svetske judejske zavere. Konservativnost u ritualima svedoci o tome, da se modernizam masonstva ogranicuje metodima rada spolja, a da njegovi krajnji ciljevi ostaju nepromenjeni iz stoleca u stolece.

LEGENDA O HIRAMU

Da bismo pokazali primer kako se postepeno otkriva masonima stvarni pogled na sveg njihova bratstva uzecemo tumacenje masonske legende o Hiramu.

Sadrzaj ove legende je ukratkosledeci:

Adoniram ili Hiram bio je potomak Kajinov, koji je prema predaju poticao ne od Adama, vec od Lucifera. Njemu je Solomon poverio gradjenje velicanstvenog hrama. Sve koji su radili na gradjevini, Hiram je podelio na ucenike, pomocnike i majstore i svakom od ovih stepena on je dao simbolicku rec t.j. parolu. Svaki je dobijao platuprema svome naimenovanju, a da se Hiram ne bi prevario pri obracunu, morala mu se sapnuti na uho rec odredjena pri naimenovanju. Da bi dobili vecu platu tri pomocnika rese da iznude od Hiram rec majstora. Oni ga opkolise i izjavise mu svoj zahtev, no on ih odbije. Ozlojedjeni njegovim odbijanjem oni mu nanese nekoliko udaraca onim istim alatom koji su imali u rukama. Hiram je bio

ubijen, no s njim je izgubila snagu i rec majstora, jer nije bilo poznato, da li je njegovim ubicama poslo za rukom da je doznadu. Ubice zakopase njegovo telo i na njegovu grobu nikao je bagrem. Dalje legenda prica kako je bilo nadjeno Hiramovo telo i kako su bile kaznjene njegove ubice.

Za vreme citanja legende od strane besednica loze u ritualu posvecenja za majstora, izvodi se i pantomima pracena muzikom, koja pretstavlja sve so prica besednik. U trenutku pricanja o ubistvu Hrama kandidatu zadaju udarac u prsa sestarom, a zatim ga lagano udaraju cekicem po celu i u isti mah braca koje stoje okolo kandidata koji se posvecuje, hvataju ga i mecu u saanduk, koji stoji nasred loze. Oko sanduka se izvodi msticko putovanje trazenje tela ubijenog Hirama. Posle treceg putovanja, sanduku prilazi majstor koji priprema i oba nadzornika. Skidaju pokrov sa sanduka. Telo Hiramovo je nadjeno. Majstor koji priprema i nadzornik pokusavaju da podignu posvedenog iz sanduka, ali to im ne polazi a rukom. Najzad se prima toga sam majstor stolice, kao poglavar loze i podize umrlog ne recima, vec na isti nacin, kao sto je bio ubijen Hiram, t.j. dodirom cekica. Prema legendi, kad su po naredbi Solomonovoj trazili telo Hirama, majstori bojeci se da je prstara rec majstora vec izgubila znacaj postavsi poznatom pomocnicima, rese da zamene ovu rec - Jahve - prvom reci koja ce se izustiti kada budu nasli Hiramovo telo. Podizuci kandidata iz kovcega majstor stolice izgovara ovu novu rec "Mak benah" - sto znaci "Meso se od kostiju odvaja". Karakteristicno je da se ime Boga zivota zamenjuje oznakom truljenja. U tome se manifestuje jevrejski protest protiv hriscanskog dogmata o vassssskrsenju.

Koga simbolizuju Hiramove ubice, prema kojima se novoposvecenom majstoru sugerise negodovanje i mrznja? Is pocetka mu tumace da gradjenje hrama oznacuje ustrojstvo masonskog raja na zemlji. Tome toboze smetaju - predrasude, gruba sila i samovlasce, koje i pretstavljaju ubice Hiramove. Uopste, posvecenom na stepen majstora nastoje da dadu takvo nevino objasnjenje legende, da se potpuno baca u zasenak njen Luciferov sadrzaj.

U daljim stepenima daje se postepeno vec drugo objasnjenje: kako tumaci veliki poznavalac masonstva Filosofov,⁴⁾ ssmrt Adonirama, kao glavnog zidara Solomonova Hrama - to je pad starozavetnog judejstva; tri judejska radnika, koja su umrtvila Hirama - to su tri Isusova učenika, koji su po svedocanstvu Svetog Pisma prvi rasirili vest o vaskrsenju Hrista, raspetog od Judeja; znak uzasa, pomocu koga poznaju jedan drugoga majstori reda, to je izraz prikrivene osvete ubicama Adoniramovim, koja se predaje iz roda u rod; radosni uzvik pri prizoru ozivljenog lesa - smbolicuje trijulf drevnog judejstva nad hriscanstvom, ciji se pad po judejskom planu mora izvrssiti preko samih Hriscana.⁵⁾

Izgleda da i redakcija legende o Adoniramu nije jednaka za razne stepene, t.j. u nizim stepenima ona se navodi skraceno. Ona njena redakcija, koju po knjizi grofa Le Couteul de Canteleu navodi u svojoj knjizi "Velikoe v Malom" S. Nillus i odande uzima Bostunic,⁶⁾ skoro je identicna sa redakcijom u knjizi Gekertorna "Tajna drustva sviju vekova i sviju drzava", ali se razlikuje mnogo od nevinije redakcije, kojom su se sluzili drugi antimasonski pisci. Uostalom mozda su je oni izlagali po pitanjima prema sadrzaju legende koja se pitanja stavljaju kandidatu pri posvecenju u stepen majstora. Ova pitanja i odgovori ticu se pojedinih podrobnosti legende, koji se vise odnose na spoljasnji masonski ritual nego na osnovnu ideju, koju ona sadrzi. Na taj nacin paznja onoga koji se posvecuje skrece se s te osnovne misli.

Redakcija grofa Kutelma i Gekertorna toliko je otvoreno i izrazito satanskog karaktera, da se nesumnjivo ne moze citati u celini prilikom rituala kod treceg stepena masonstva.

Istina je da veliki poznavalac masonskog rituala kao što je Tira Sokolovska, pričajući o ritualu posvećenja u stepen majstora kod ruskih masona, izlaze ovulegendu u mnogo nevinijoj redakciji, izbacujući sve što se tiče porekla od potomaka Kaina i posinjenja od strane djavola.⁷⁾ I Gekertorn jasno svedoci da su tumačenja simbola u stepenu majstora nepotpuna i kaže da se legenda Hiramova tumači u pravom smislu samo u stepenu Kraljevskog Luka: "Rec majstora bila je izgubljena usled ubistva Hiramova; ova rec se nadje u stepenu majstora i tamose otkriva samo rec, kojom je ona bila zamenjena; to znaci da se izgubljena rec nasla u stepenu Kraljevskog Luka."⁸⁾ Ovo je vrlo vazna primedba, ali tesko je reci da li se potpuno otkriva osnovna ideja legende cak i u ovom stepenu, jer odlika simbolizma je bas mogucnost sve dubljeg tumačenja misli i ucenja koje se nalazi u simbolima. Ponajverodostojnijim podacima otvoreno bogoborastvo masonstva u vidu hulenja Spasitelja otkriva se samo pri posvećenju u osamnaesti stepen, legenda o Hiramu dobija potpuno jasno tumačenje tek u tridesetom stepenu.

U svakom slucaju nesumnjivo je, da se smisao i znacaj legende o Hiramu u raznim stepenima objasnjava razlicito i sve dublje, slicno tome kao što se i ostali simboli postepeno razjasnjuju masonima, otkrivajući pred njima sve dublje ponore bezakonja.

Tako se Hiram, koji se u pocetku pretstavlja samo kao neimar Solomonova Hrama, prikazuje dalje kao nesto mnogo znacajnije i olicava u sebi iskonsku emancipaciju coveka ne kao Bozjeg stvora, vec kao samostalno tvoracko nacelo. Kao što se vidi iz mistickih predanja, koja navodi Sonije i njihovih tumačenja, koja su opet zavijena tajnom uslovnih izraza i pojmova, vezanih kabalistickom ideologijom, Hiram se pokazuje na samo u svojstvu genijalnog neimara, vec kao neko bozanstvo cija simbolicka legenda ili drama mora postati "opsti Zave za sve Neimare Hramova, koji vrse svoju misiju po celom Svetu". Po tumačenju Sonijea Hiram je za stare posvecene zidare bio "veliki arhitekta Hrama Covecanstva... To je bio on, koji je pomocu kompasa, ravnala i viska, sagradio najkolosalniji spomenik svih vekova, Piramidu covecanstva za koju zidana piramida Gizeha bese samo masonko tumačenje. Hiram je bio ne samo trudbenik na polju umetnosti i zanata, vec je sem toga i izgradjivac ljudi, posvetitelj koji je naucio svoje drugeve tajanstvenim simbolima i da izgovaraju tajanstvenu rec Vood-Eva. U njegovim recim sve je bilo sjedinjeno u jedno, jer je on bio vaplocenje same reci zivota, koja stvara Hram Vasione... I ucenici, pomocnici i majstori proglasise ga svojim ocem, svojim Bogom, jer je on bio idealni izraz velikog Iskustva gradjenja. Hiram nije bio niko drugo nego Ram, koji uci svoj narod Tajni Zvezda, koje emaniraju iz Piramide i koji stvara Svetsku Imperiju."⁹⁾

U potonjoj masonskoj legendi lik Hiramova, koji ovaplocuje u sebi stvaralacko covecanstvo i u kome se to covecanstvo obozjuje, zamenjujuci Boga istinitog, spaja se s licnoscu Hiramova Abifa graditelja Solomonova Hrama no posveceni mason u visim stepenima zna kakvom ga praobrazu uzvodi ovaj legendarni arhitekta. U masonstvu se duhovno sjedinjuju s njim, posinjuju se tome liku i stoga se masoni nazivaju "udovicina deca", imajući u vidu Hiramovu udovicu. Svaki od njih mora biti njegov sledbenik, njegov nastavljac u gradjenju hrama bezboznog covecanstva. Stoga je i moguće slivanje lica Hiramova sa likom Zaka de Moleja, poglavara tamplijera, koji se simbolizuje u ritualu posvećenja u 30 stepen, po cijem dostizanju, mason se smatra kao onaj koji je dobio puno posvećenje i koji zna "Kraljevsku umetnost" kako su nazivali drevni zidari vestinu podizanja velikih gradjevina. Kao olicenje covecanstva, koje ubijaju tri neprijatelja - Hriscanska Crkva, drzavna vlast (narocito

monarhicna) i despotizam masa, služi u ovom ritualu Hiram Abif, koji u isto vreme predstavlja i Zaka de Moleja, pogubljenog na sudu papinom i kraljevom. Činjenica da u njihovu licu masonstvo proslavlja graditelje novog judejsko-masonskog sveta izlazi i iz uporedjenja Napoleona s legendarnim Ramom, koje čini Sonije, govoreći o tome da je na njega kao na graditelja takvog svega s nadom gledalo masonstvo. "Sve fran-masonstvo, kaže on, polagalo je u njega nadu, jer je Napoleon, budući kako govore posvećen u istoriju prošlosti Svetskog Saveza Naroda i s tim ciljem se on, novi Ram, uputio u Egipat, gde upravo nije imao protiv koga da se bori, ali gde su se uzdizale čuvene piramide kao senke iscezlog Zlatnog Veka... Tada bi se on vratio kao Mesija i ponovo uspostavio Piramidu Naroda."¹⁰⁾

Nepoleonov biograf Loren de l' Ardese doista govori o sličnim njegovim sanjarijama u Egiptu. Po njegovom svedočenstvu Napoleon je dočnije pričao sledeće o ovom vremenu: "Ja sam tada osnivao religije, ja sam video sebe na putu u Aziju, na slonu, s calmom na glavi, s novim Koranom u ruci, koji bih sastavljao po svome... Pariz bi postao prestonicom Hrisanskog sveta i ja bih rukovodio religioznim životom celoga sveta isto tako kao i politickim."¹¹⁾

Odatle se vidi da je neposredan osećaj prostog ruskog naroda, koji je Napoleona nazivao Antihristom, stao od ove misije. "Ali Napoleon je obmanuo masonske nade, kaže Sonije. Prljajući svoju grandioznu zamisao on je ussšteo da progoni Posvećene, koji su mu prebacivali njegovu krivicu".